Vonnisnummer / Griffienummer
2022 / 4352
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak
7 december 2022
Naam van de beklaagde(n)
1. B.M. **2. A. BV** **3. B.R.** **4. M.P.** **5. V. BV**
Systeemnummer parket **19GNT589** Rolnummer **20G003048** Notitienummer parket **GE69.LA.12479/2019**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Kamer G29

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het arbeidsauditoraat en

de BURGERLIJKE PARTIJ(EN) :

1. **V.G.**
vertegenwoordigd door (...), met kabinet te (...)

eerste burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester K.C. loco meester D.D., beiden advocaat (...).

2. **B.A.**
geboren te(...)(Pakistan) op (...)
van Pakistaanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

tweede burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester T.A. in eigen naam en loco meester **V.M.**, beiden advocaat te (...)

3. **U.M.**
geboren te (...) (Pakistan) op (...)
van Pakistaanse nationaliteit
ingeschreven te (...)

derde burgerlijke partij, bijgestaan door meester **V.C.** loco meester D.F., beiden advocaat te (...)

tegen de BEKLAAGDE(N) :

1. **B.M.**, RRN (...) geboren te (...) (Pakistan) op (...)

van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

eerste beklaagde, bijgestaan door meester D.J. en meester H.A., beiden advocaat te (...), in eigen naam en loco meester **V.W.**, advocaat te (...)

2. A. **BV**
met maatschappelijke zetel gevestigd te (....) KBO (...)

tweede beklaagde, vertegenwoordigd door meester **G.J.**, als advocaat van de lasthebber ad hoc meester **L.T.**, advocaat te **(...)**

3. **B.R.**, RRN **(...)**
5377 geboren te **(...)**
van Duitse nationaliteit
ingeschreven te **(...)**

derde beklaagde, bijgestaan door meester **T.**A. loco meester V.B., beiden advocaat te **(...)**

4. **M.P.**, RRN **(...)**
5378 geboren te **(...)** (Pakistan) op **(...)**
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te **(...)**

vierde beklaagde, bijgestaan door meester M.V., advocaat te **(...)**

5. V. BV
5379 met maatschappelijke zetel gevestigd te **(...)**

KBO**(...)**

vijfde beklaagde, vertegenwoordigd door de lasthebber ad hoc meester D.Fr. advocaat te **(...)**

TENLASTELEGGING(EN)

De eerste, als aangestelde of lasthebber van de tweede gedaagde, met name als zaakvoerder van deze vennootschap tot en met 31/03/2019 en vanaf 1/04/2019 als feitelijk zaakvoerder van deze vennootschap

De tweede en de vijfde, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

De derde, als aangestelde of lasthebber van de tweede gedaagde, met name als zaakvoerder van deze vennootschap

De vierde, als dader of mededader

de eerste, de tweede,
A geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
(als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber) de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

te Gent, in de periode van 1 februari 2017 tot en met 4 februari 2020, meermaals,

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht
namelijk:
B.A. op 1/10/2018
H.H. op 1/02/2018
K.R. op 1/02/2020
M.W. op 1/02/2017
S.Z. op 1/07/2019
S.M. op 1/02/2018
U.M. op 4/02/2020
Z.W. op 6/04/2017

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de tweede,
B oplichting in het sociaal strafrecht
met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen,

te Gent in de periode van 1 februari 2017 tot en met 4 februari 2020

met het oog om geen sociale bijdragen te betalen, volgende personen als zelfstandigen te hebben tewerkgesteld terwijl zij werknemer waren

namelijk:
B.A. van 1/10/2018 tot 31/03/2019
H.H. van 1/02/2018 tot 28/02/2018
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020

M.W. van 1/02/2017 tot 31/03/2017
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020 S.M. van
1/02/2018 tot 9/02/2018 U.M. van 4/02/2020 tot
13/10/2020 Z.W. van 6/04/2017 tot 17/05/2018

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de tweede,
C mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te (...) in de periode van 1 februari 2017 tot en met 4 februari 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht
namelijk:
B.A. van 1/10/2018 tot 31/03/2019
H.H. van 1/02/2018 tot 28/02/2018
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020
M.W. van 1/02/2017 tot 31/03/2017
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
S.M. van 1/02/2018 tot 9/02/2018
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020
Z.W. van 6/04/2017 tot 17/05/2018

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

de derde,
D geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
(als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber) de gegevens vereist krachtens het hierna

vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

te Gent in de periode van 1 juli 2019 tot en met 4 februari 2020, meermaals,

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie
namelijk:
K.R. op 1/02/2020
S.Z. op 1/07/2019
U.M. op 4/02/2020

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde,
E oplichting in het sociaal strafrecht
met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

te (...) in de periode van 1 juli 2019 tot en met 4 februari 2020

met het oog om geen sociale bijdragen te betalen, volgende personen te hebben tewerkgesteld als zelfstandige terwijl ze werknemer waren

namelijk:
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde,
F mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te (...) in de periode van 1 juli 2019 tot en met 4 februari 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie
namelijk:
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

de derde, de vijfde,
G geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
(als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber) de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

te Gent op 15 december 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk: U.S.

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde, de vijfde,
H tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning
(als werkgever, aangestelde of lasthebber) arbeid heeft doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België

te (...) op 15 december 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk: U.S., van Pakistaanse nationaliteit

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 12/1, §1, eerste lid, 1°, de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- vatbaar voor een administratieve geldboete op grond van artikel 13/6, §2, van het decreet houdende sociaalrechtelijk toezicht van 30 april 2004

de eerste, de tweede, de derde, de vierde,
I oplichting in het sociaal strafrecht
met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

te (...) in de periode van 13 maart 2020 tot en met 30 juni 2020

ten onrechte de tijdelijke crisismaatregel overbruggingsrecht ter ondersteuning van zelfstandigen die als gevolg van de coronacrisis genoodzaakt waren om hun zelfstandige activiteit te onderbreken, te hebben aangevraagd en bekomen, terwijl A. BV niet onderhevig is geweest aan een gedwongen sluiting wegens de coronapandemie,

meer bepaald:
- het overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd en ontvangen voor U.M. voor de maanden maart, april, mei en juni 2020, telkens ten bedrage 1.291,69 €, in totaal 5.166,76€
- het overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd en ontvangen voor B.M. voor de maanden maart (1.291,69 € + 322,41 €), april en mei (telkens 1.614,10 €) 2020, in totaal 4.842,30 €
- in strijd met de Wet van 23 maart 2020 tot wijziging van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen.
- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni

2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de tweede, de derde, de vierde,
J Subsidiefraude - ten gevolge van een onjuiste verklaring ivm een aanvraag tot het bekomen van een subsidie, deze vergoeding te hebben ontvangen
Bij inbreuk op het K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994, artikel 2 §3 en 4, ten gevolge van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, die geheel of gedeeltelijk ten laste van de Staat, een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, van de Europese Gemeenschap of een andere openbare instelling is, een dergelijke subsidie, vergoeding of toelage ontvangen of behouden te hebben, namelijk:

te (...) in de periode van 14 april 2020 tot en met 7 mei 2021

ten onrechte coronapremies te hebben aangevraagd en ontvangen, terwijl A. BV niet onderhevig was aan een sluiting wegens de coronapandemie, onder meer de corona hinderpremie, corona compensatiepremie, corona ondersteuningspremie, Vlaams Beschermingsmechanisme en nieuw Vlaams beschermingsmechanisme te hebben aangevraagd en bekomen, onder meer op 14/04/2020, 28/04/2020, 20/05/2020, 12/06/2020, 30/12/2020, 8/03/2021, 20/03/2021 en 7/05/2021, voor een totaal bedrag van 37.869,30 €

- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 20/03/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona hinderpremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 10/04/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van exploitatiebeperkingen opgelegd door de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona compensatiepremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 12/06/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ondanks de versoepelde coronamaatregelen, tot wijziging van de artikelen 1, 9 en 11 van het besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van exploitatiebeperkingen opgelegd door de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus, en tot wijziging van de artikelen 1, 6, 9 en 12 van het besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona ondersteuningspremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 7/08/2020 betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen vanaf 29/07/2020, tot wijziging van artikel 10 en 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12/06/2020 inzake de corona ondersteuningspremie en tot wijziging van artikel 1 van en tot toevoeging van een bijlage aan het besluit van de Vlaamse Regering van 29/05/2020 inzake de corona handelshuurlening (Vlaams Beschermingsmechanisme)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 23/10/2020 betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen op 6 en 16 oktober 2020 en tot wijziging van artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20/03/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme)
- strafbaar met een gevangenisstraf 1 jaar - 5 jaar en 26 -100.000 €

de derde, de vierde,
K oplichting in het sociaal strafrecht
met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

te (...) in de periode van 14 maart 2020 tot en met 30 november 2020

ten onrechte de tijdelijke crisismaatregel overbruggingsrecht ter ondersteuning van zelfstandigen die als gevolg van de coronacrisis genoodzaakt waren om hun zelfstandige activiteit te onderbreken, te hebben aangevraagd en bekomen, terwijl A. BV niet onderhevig is geweest aan een gedwongen sluiting wegens de coronapandemie en V. BV geen omzetdaling heeft gehad wegens de coronapandemie

meer bepaald:
_ het overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd en ontvangen voor B.R. voor een totaal bedrag van 22.274,99 €

_ in strijd met de Wet van 23 maart 2020 tot wijziging van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen.
_ inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
_ strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
_ strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde, de vierde, de vijfde,
L Subsidiefraude - ten gevolge van een onjuiste verklaring ivm een aanvraag tot het bekomen van een subsidie, deze vergoeding te hebben ontvangen
Bij inbreuk op het K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994, artikel 2 §3 en 4, ten gevolge van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, die geheel of gedeeltelijk ten laste van de Staat, een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, van de Europese Gemeenschap of een andere openbare instelling is, een dergelijke subsidie, vergoeding of toelage ontvangen of behouden te hebben, namelijk:

te (...) in de periode van 14 april 2020 tot en met 18 maart 2021

ten onrechte coronapremies te hebben aangevraagd en ontvangen, terwijl V. BV niet onderhevig was aan een sluiting wegens de coronapandemie, onder meer de corona compensatiepremie, corona ondersteuningspremie, Vlaams beschermingsmechanisme en nieuw Vlaams beschermingsmechanisme te hebben aangevraagd en bekomen, voor een

totaal bedrag van 20.803,99 €

- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 20/03/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona hinderpremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 10/04/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van exploitatiebeperkingen opgelegd door de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona compensatiepremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 12/06/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ondanks de versoepelde coronamaatregelen, tot wijziging van de artikelen 1, 9 en 11 van het besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van exploitatiebeperkingen opgelegd door de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus, en tot wijziging van de artikelen 1, 6, 9 en 12 van het besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (corona ondersteuningspremie)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 7/08/2020 betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen vanaf 29/07/2020, tot wijziging van artikel 10 en 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12/06/2020 inzake de corona ondersteuningspremie en tot wijziging van artikel 1 van en tot toevoeging van een bijlage aan het besluit van de Vlaamse Regering van 29/05/2020 inzake de corona handelshuurlening (Vlaams Beschermingsmechanisme)
- in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering van 23/10/2020 betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen op 6 en 16 oktober 2020 en tot wijziging van artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20/03/2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme)
- strafbaar met een gevangenisstraf 1 jaar - 5 jaar en 26 -100.000 €

PROCEDURE

De rechtbank neemt kennis van de beschikking van de raadkamer van deze rechtbank van 2 mei 2022 waarin verzachtende omstandigheden werden aangenomen.

De rechtbank is voor alle feiten bevoegd gelet op hun onderlinge samenhang.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal, behalve wat het vertaald gedeelte betreft.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld C.S., teneinde de beklaagden B.M., B.R., M.P. en de burgerlijke partij U.M., bij te staan voor vertaling van alles wat gezegd wordt van het Urdu naar het Nederlands en omgekeerd, die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

De rechtbank verbetert de dagvaarding met betrekking tot de hoedanigheid waarin de derde beklaagde wordt vervolgd zoals in het beschikkend gedeelte vermeld.

De rechtbank verbetert in de dagvaarding de einddatum van de incriminatieperiode voor de tenlasteleggingen B, C, E en F zoals in het beschikkend gedeelte vermeld.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

I. FEITEN

1. A. BV werd opgericht op 30 maart 2016. De eerste beklaagde, *B.M.*, werd zaakvoerder met ingang van 19 april 2016. Met ingang van 1 april 2019 werd de eerste beklaagde ontslagen als zaakvoerder en werd de derde beklaagde, *B.R.*, aangesteld als zaakvoerder. Tevens werd de maatschappelijke zetel verplaatst naar (...). De vennootschap beschikt over vier vestigingen, waarvan op 5 december 2019 werd vastgesteld dat er nog twee actief waren. Het ging over een D. aan de (...) en een Express Market aan (...) (pand met opschrift 'T.'), die 24 uur op 24 geopend is. De twee niet-actieve vestigingen waren deze aan de (...).

2. Naar aanleiding van een opsporingsonderzoek inzake diefstal op 2 maart 2017 stelt de politie vast dat M.W. aan het werk is in de winkel gelegen aan (...). Betrokkene blijkt niet DIMONA gemeld, noch blijkt uit het Belgisch Staatsblad of het aandelenregister van de vennootschap (inzage 11 december 2019) dat hij over aandelen beschikt in de A. BV.

3. Naar aanleiding van inbreuken op de openingsuren gaat de politie over tot controle van de Express Market op 1 februari 2018 om 20u30. De winkel blijkt te worden uitgebaat door

S.M.. Betrokkene blijkt niet DIMONA gemeld, noch blijkt uit het Belgisch Staatsblad of het aandelenregister van de vennootschap (inzage 11 december 2019) dat hij over aandelen beschikt in de A. BV.

4. Op 17 mei 2018 werd Z.W. het slachtoffer van slagen en verwondingen. In het kader van zijn verklaring daaromtrent stelde hij als zelfstandige te hebben gewerkt in de winkel aan (...). Deze zou worden uitgebaat door de eerste beklaagde. Volgens hem werkten er ook anderen met een Italiaans paspoort in het zwart, zo noemt hij de namen S.F. en F.A. alsook een zekere 'J.'.

5. Op 9 januari 2019 begeeft de politie zich naar de winkel Express Market gelegen aan de (...) in het kader van een lopend onderzoek naar sluitingstijden. B.A. is er aan de kassa bezig met het afrekenen van een klant. Hij deelt de politie mee dat zijn "*boss, B.M.*", er niet is. Wanneer hij wordt bevraagd over de aard van zijn tewerkstelling, toont hij hen zijn "*job-contract*", hetgeen volgens de onderzoekers een document inzake de aankoop van aandelen van de A. BV op 1 september 2018 is. Bij nazicht door de onderzoekers op 14 februari en 25 april 2019, blijkt deze

aandelenoverdracht nog steeds niet te zijn gepubliceerd. Er kan voor B.A. geen DI MONA-melding worden teruggevonden.

B.A. wordt verhoord op 9 november 2019. Hij stelt in oktober 2018 gestart te zijn als zelfstandige in de Express Market. Hij heeft er gewerkt tot eind maart 2019. Hij dacht dat hij 5 % aandelen had, hij weet niet meer hoeveel hij ervoor betaald heeft. Hij stelt tevens de eerste beklaagde niet zo goed te kennen. Hij hoorde via via dat ze iemand zochten om de winkel open te houden en is daarop ingegaan. Hij heeft documenten ondertekend en dacht dat alles in orde was. Hij ontdekte na een tijdje dat de eerste beklaagde niet eerlijk was en is er dan uitgestapt. Hij ontving 1.200 EUR per maand via de bank. Hij werkte 7 op 7, van 7u tot 19u. Hij was aangesloten bij P., de eerste beklaagde zou alle betalingen voor hem doen. Hij kent de naam van de vennootschap niet, noch de naam van de boekhouder. Hij heeft geen zicht op de boekhouding. Hij beschikt niet over een btw-nummer. Hij had geen recht op verlof en ziek zijn was niet aan de orde. Hij deed alles in de winkel, behalve de aankopen. Hij werd niet verplicht om er te werken, maar na 1 kwartaal moest hij wel verder doen anders kon hij de sociale bijdrage niet betalen. Hij besliste uiteindelijk om ermee te stoppen omdat dit niet meer combineerbaar was met zijn gezin. Hij heeft dan opnieuw papieren ondertekend.

B.A. toont aan de onderzoekers op zijn telefoon een kwartaalafrekening van P..

6. Op 3 oktober 2019 begeeft de politie zich in het kader van een gerechtelijke actie opnieuw naar de winkel Express Market. Zij treffen er S.Z. aan achter de toonbank. Bij verder onderzoek blijkt deze niet DIMONA gemeld te zijn. Betrokkene legt de politie een document voor waaruit zijn aansluiting bij X. blijkt sedert 1 juli 2019 als zelfstandige in hoofdberoep. Uit contact met X. blijkt hij aangesloten te zijn als werkend vennoot. Op de aanvraag tot aansluiting wordt het e-mailadres (...) vermeld. Tijdens de controle komt M.Ja. de winkel binnen, hij stelt aandeelhouder te zijn van de A. BV.

De derde beklaagde, B.R., wordt verhoord op 31 oktober 2019. Hij stelt zaakvoerder te zijn van A. BV sedert 1 april 2019. Hij verklaart dat S.Z. in de zaak werkt, maar geen partner is, dit sedert juli 2019. Er wordt hem maandelijks 800 à 900 EUR betaald. Hij komt werken, als zij hem nodig hebben. Uit het aandelenregister dat de derde beklaagde bijheeft, blijkt dat S.Z. sinds 1 juli 2019 ingeschreven staat met 10 aandelen. Bij confrontatie hiermee stelt de derde beklaagde dat dit fout is. Omdat de advocaat van de derde beklaagde na deze mededeling beslist om de derde beklaagde niet langer bij te staan, wordt het verhoor stopgezet.

S.Z. wordt op 31 januari 2020 verhoord. Hij wordt daarbij opnieuw aangetroffen in de winkel Express Market alwaar hij aan het werk is. Hij stelt in Bergen te wonen en 2 à 5 keer per week naar Gent te komen om er in de winkel te werken. Voor die verplaatsing gebruikt hij een wagen van een vriend, de derde beklaagde, B.R.. Hij werkt in de winkel sedert 1 juli 2019. Hij heeft 10 % aandelen in de zaak. Er is niet echt een vast rooster. 's Morgens komt de derde beklaagde in de winkel, 's avonds is dat meestal de eerste beklaagde. Soms is het ook M.J.. De derde beklaagde beslist dan wie er waar gaat werken. Als hij wil, kan hij verlof nemen. De derde beklaagde beslist uiteindelijk wel, hij is de baas. Hij verdient 1.000 EUR per maand en werkt 15 à 20 dagen per maand. De derde beklaagde noteert alles. Hij werkt tussen de 6 en 10 uren per dag. Hij heeft nog niet betaald voor zijn aandelen, dat zal op het

einde van het jaar afgerekend worden. Hij mag zijn aandelen niet verkopen zonder toestemming van de derde beklaagde. Hij beschikt niet over de bankkaart van de vennootschap, hij weet niet of hij een volmacht heeft. Hij kent de naam van de boekhouder niet. Hij koos zelf om als zelfstandige te werken. Hij vult de rekken aan, bedient de klanten en klasseert de facturen. Hij kent zelf niets van boekhouding en doet geen boodschappen. Hij vindt het goed zo. De firma betaalt zijn sociale bijdragen. Af en toe slaapt hij eens boven de zaak als het te laat wordt om naar huis te gaan. Tijdens het verhoor komt de eerste beklaagde binnen in de winkel, alsook zijn advocaat.

Ook M.Ja. wordt op 31 januari 2020 verhoord. Hij stelt in Brussel te wonen en soms te overnachten op de werkplaats, met name het appartement boven de (...). Zijn collega's, S.Z. en de eerste beklaagde, verblijven er ook soms. Hij verplaatst zich met de trein. De zaakvoerder van A. BV is volgens hem de derde beklaagde, die is familie van de eerste beklaagde. Hij werkt sedert april 2016 in de zaak. Hij werkt niet volgens een vast uurrooster. Hij kan zelf kiezen wanneer hij verlof neemt. Hij is vennoot, zijn uren worden niet bijgehouden, dit gebeurt van geen enkele vennoot. Het loon wordt op het einde van de maand bepaald op basis van de inkomsten. De zaakvoerder krijgt 40 %, de vennoten elk 10 %. Hij heeft 1.860,00 EUR betaald voor de aandelen. Dit gebeurde cash aan de eerste beklaagde. Hij kan er altijd uitstappen. Hij koos er zelf voor om als zelfstandige te werken. Hij doet alles in de winkel, hij doet geen aankopen. Hij is aangesloten bij X.. De vennootschap betaalt de sociale bijdragen. De eerste beklaagde doet de aankopen.

7. Op 4 februari 2020 stelt de politie vast dat U.M. aan het werk is in de winkel aan (...). Hij deelt de politie mee dat hij "*owner*" is. Uit nazicht in het aanwezige aandelenregister blijkt dat betrokkene voor 10 % aandelen heeft overgekocht van de derde beklaagde. Hij legt een document voor waaruit zijn aansluiting bij X. blijkt. Als e-mailadres staat (...) vermeld en als telefoonnummer het nummer dat bij de politie gekend is als in gebruik door de eerste beklaagde. Uit het aandelenregister blijkt bovendien dat er in januari 2020 nog een vennoot zou zijn toegetreden, met name K.R..

8. Z.W. wordt verhoord op 7 februari 2020. Hij stelt voor A. BV te hebben gewerkt van 6 april 2017 tot 17 mei 2018, dit is ook de periode van zijn aansluiting bij X.. Hij hoorde via via dat de eerste beklaagde mensen zocht om te werken voor zijn winkel. De eerste beklaagde heeft dit dan voor hem geregeld, hij zei hem dat hij als zelfstandige moest werken. Hij zou 1.800 EUR per maand verdienen en mocht gratis verblijven boven de winkel in de (...). De woning was verschrikkelijk, hij moest alles proper en leefbaar maken, er was geen douche en ook geen warm water. De eerste beklaagde liet hem verschillende documenten tekenen, deze waren in het Nederlands opgesteld dus hij kon ze niet lezen. Toen hij zei dat hij deze wilde meenemen om door iemand te laten vertalen, werd de eerste beklaagde boos. Hij zou 10 % aandelen hebben, maar heeft niets moeten betalen. Er werkten ook mensen die bij een controle moesten zeggen dat ze aandeelhouder waren, zonder dat dit zo was. In het begin had hij geen uurrooster, op een bepaald moment moest hij van de eerste beklaagde 11 uren per dag werken en dit 5 à 6 dagen per week. De eerste beklaagde bracht de goederen naar de winkel, hij moest ze dan in de rekken plaatsen. In het begin kreeg hij 1.400 EUR per maand. Omdat hij dit niet genoeg vond, kreeg hij 1.600 EUR, later dan 1.800 EUR. Hij kreeg wel altijd 1.800 EUR gestort, maar moest 200 EUR cash terug betalen om zijn taksen te betalen. Hij had alleen verlof als de winkel gesloten was. Hij kreeg

niets extra voor feestdagen. Hij heeft meerdere keren om verlof gevraagd om zijn Nederlandse lessen te kunnen volgen, maar hij mocht van de eerste beklaagde geen verlof nemen. Hij is in ruzie gekomen met de eerste beklaagde toen die hem liet verhuizen naar de (..). Hij had iemand goedkoper gevonden voor de (...). De politie kwam toen voor een woonstvaststelling voor iemand anders, maar hij was de enige die daar effectief woonde. Toen de eerste beklaagde hoorde dat hij dit tegen de politie had gezegd, was deze kwaad. De politie kwam vaak naar de woning, de eerste beklaagde dacht dat hij steeds de politie belde. Het is zo uit de hand gelopen dat hij slagen heeft gekregen. De eerste beklaagde had hem naar de (...) gelokt onder het mom dat hij zou worden uitbetaald. Toen hij daar aankwam hebben J., S.F., F.A. en Da. hem geslagen, dit in opdracht van de eerste beklaagde. Hij heeft nog steeds nachtmerries. Dat was zijn laatste werkdag, hij is er letterlijk uitgeslagen. Sinds die dag is hij geen aandeelhouder meer. Hij heeft daar zelf niets voor moeten doen en heeft ook niets voor zijn aandelen ontvangen. De derde beklaagde kent hij niet.

9. M.W. wordt verhoord op 16 februari 2020. Hij stelt zowel in 2017 als 2018 een aantal maanden voor A. BV te hebben gewerkt en dit in de vestiging aan de (...). Het waren teveel uren per dag en dit 6 dagen per week. Hij moest werken van 7u tot 19u of 20u. De eerste beklaagde besliste dat. Hij had geen recht op vakantie-of ziektedagen. Hij werd cash betaald. Hij verdiende 50 à 55 EUR per gewerkte dag. Hij denkt dat hij 5% aandelen had. Hij heeft daar niet voor moeten betalen, de eerste beklaagde heeft dat geregeld. Hij moest alleen een aantal documenten regelen, maar hij weet niet wat juist. Hij weet niet wie zijn aandelen heeft overgekocht. Hij weet niets over de vennootschap. Hij zocht alleen een job. Hij kon niet kiezen onder welk statuut hij er kon werken. Z.W. is na hem in de winkel gaan werken. Hij weet dat deze geslagen werd door de eerste beklaagde en enkele andere jongens die er werkten. Hij weet niet waarom.

10. S.M. wordt verhoord op 5 juli 2020. Hij denkt in februari 2018 een week en enkele dagen te hebben gewerkt voor A. BV in de T. Hij werkte er ook voor de vorige eigenaar, die was wel correct. Hij werkte ofwel van 7u tot 22u of van 22u tot 7u. Er waren geen rust- of vakantiedagen voorzien. Hij werkte 7 op 7, als het sluitingsdag was, moest hij in een andere winkel gaan werken. Hij kreeg 60 EUR per dag cash, hij nam dit uit de kassa om zeker te zijn van zijn geld. Hij vertrouwde zijn werkgever niet. Hij vond dit te weinig maar had geen andere optie. Hij is vertrokken zodra hij elders werk had. Hij herkent de eerste beklaagde op foto als de baas. Er gebeurden daar illegale dingen zoals de verkoop van sigaretten die afkomstig waren van de zwarte markt of het bijhouden van drugs zodat dealers de politie konden ontlopen.

11. Op 22 juli 2020 wordt H.H. verhoord. Hij stelt dat de zaakvoerder van A. BV de eerste beklaagde ("*'K.' (B.M.)*") is. Hij werkte voor de vennootschap in 2018. De eerste beklaagde stelde dat hij er als zelfstandige mocht werken tegen 2.000 EUR per maand als hij ook de administratie op zich zou nemen. Hij heeft twee weken in de T. gewerkt, maar de eerste beklaagde maakte niets in orde. Hij moest werken van 8u tot 20u. Hij deed er de kassa en vulde de frigo's aan. Dit werd bepaald door de eerste beklaagde. Hij moest niet werken op de sluitingsdag. Uiteindelijk werd hij cash betaald, 50 EUR per dag door de eerste beklaagde. Veel minder dus dan hetgeen hem beloofd werd. Hij is dan ook zelf vertrokken om in januari 2019 als taxichauffeur te gaan werken in Nederland.

12. Uit bankonderzoek blijkt dat de A. BV over een bankrekening beschikt bij Axa waarvan de derde beklaagde de titularis is. Bij de opening van de rekening was de eerste beklaagde volmachthouder. Sedert 19 juni 2019 is ook de derde beklaagde volmachthouder. Zowel de eerste als de derde beklaagde zijn tevens kaarthouder.

13. Op 13 oktober 2020 wordt een huiszoeking uitgevoerd in de woning van de eerste beklaagde gelegen aan de (...). Ook de derde beklaagde is daar ingeschreven. Die woning was volgens de onderzoekers een luxueus ingerichte alleenstaande villa met alle voorzieningen. Er wordt een fotodossier gevoegd. Op de oprit staat een voertuig BMW met Belgische kentekenplaat (...) op naam van de tweede beklaagde. Onder de carport staat een Range Rover met Duitse kentekenplaat, dit blijkt naderhand een huurvoertuig te zijn. Deze blijkt te worden gehuurd door de eerste beklaagde voor 2.685,30 EUR per maand. Alleen de eerste beklaagde en ook zijn moeder, B.J., zijn aanwezig. In het bureau worden door de onderzoekers cashgelden ten bedrage van 17.500 EUR aangetroffen. In de woonkamer wordt een beperkt aantal biljetten in euro en in buitenlandse munt aangetroffen. In de portefeuille van de eerste beklaagde steken er bankkaarten op naam van de derde beklaagde en S.Z. in hoofde van M. BV, dit was een vennootschap waarvan S.Z. zaakvoerder zou zijn. In totaal wordt er 17.655,00 EUR, 120 GBP, 20 USD en 4.580 Pakistaanse Rupees aangetroffen. B.J. werd in de woning aangetroffen terwijl zij de bureauruimte verliet, bij de navolgende fouille wordt op haar 256,15 EUR en 922,41 GBP aangetroffen. Verder worden er in de portefeuille van de eerste beklaagde ook twee stortingsbewijzen teruggevonden van 3 oktober en 12 oktober 2020. De gelden alsook de digitale gegevensdragers, gsm's en een aantal documenten en mappen van A. BV worden in beslag genomen. Uit deze documenten blijkt onder meer dat de ontvangsten van A. BV voor de maanden augustus en september 2020 respectievelijk 173.372,25 EUR en 201.886,05 EUR bedroegen.

De eerste beklaagde wordt van zijn vrijheid beroofd. In zijn navolgend verhoor stelt hij sedert 1999 in België te verblijven en sinds 2 à 3 jaar de Belgische nationaliteit te hebben verkregen. A.Y. is zijn echtgenote, zij wonen niet op hetzelfde adres. Hij woont nu bij zijn neef, de derde beklaagde. Zijn moeder woont in Engeland en was op bezoek. A.Y. is sedert 2011 in België, zij deed een aanvraag op basis van hun huwelijk, maar die werd geweigerd. Nu beschikt ze wel over een verblijfsvergunning op basis van hun kinderen, die in België geboren zijn. Hij werkt in een winkel als partner, vroeger was hij zaakvoerder. Hij beschikt nog steeds over een bankkaart, ook andere vennoten hebben er één, echter niet allemaal. Soms liggen ze bij hem, soms bij de derde beklaagde. Hij stelt 80 % van de aandelen in A. BV te hebben overgenomen voor 2.000 EUR. Hij betaalde dit cash. Over S.M. stelt hij dat deze nooit voor hem gewerkt heeft, maar wel voor de vorige eigenaar. Hij zou gestopt zijn bij de overname. Ook S.F. zou er nooit gewerkt hebben, diens ruzie met Z.W. zou niets met de zaak te maken hebben gehad. M.J. zou evenmin in de zaak hebben gewerkt. M.W. werkte in de zaak in februari 2017 en dit als zelfstandige. De boekhouder heeft dit in orde gebracht. H.H. kent hij niet, deze heeft nooit voor hem gewerkt. Z.W. heeft voor hem als zelfstandige gewerkt, hij weet niet meer wanneer. Hij is boos op hem geworden, omdat hij ruzie had met die andere Afghanen. Hij woonde ook boven de winkel. Voor de meeste mensen werden de sociale bijdragen betaald door de firma. Het uurrooster stond niet vast, dat kozen ze zelf. Ook het aantal verlofdagen konden ze vrij kiezen. Het tijdens de huiszoeking aangetroffen geld is van de winkel, hij schrijft dit in in het kasboek en brengt het dan naar de bank. Het lag er al 10 of 12 dagen.

De eerste beklaagde wordt navolgend voorgeleid voor de onderzoeksrechter. Hij bevestigt er zijn reeds afgelegde verklaring. Hij ontkent zich schuldig te hebben gemaakt aan de tenlastegelegde feiten en stelt alles te hebben gedaan zoals het moet. Hij herhaalt enkel partner te zijn in de A. BV. De derde beklaagde is nu zaakvoerder, hij zelf heeft geen beslissingsmacht meer.

De eerste beklaagde wordt vervolgens onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Bij beschikking van de onderzoeksrechter van 10 december 2020 werd de eerste beklaagde in vrijheid gesteld onder voorwaarden en met betaling van een borgsom van 15.000 EUR.

14. Er wordt op 13 oktober 2020 eveneens overgegaan tot een huiszoeking in de vestigingen van A. BV. In de vestiging gelegen aan (..) te (..) worden een heleboel geldmunten aangetroffen voor een totaal bedrag van 875 EUR. Deze worden in beslag genomen en op rekening van het COIV gestort. Voor het overige worden enkele documenten aangetroffen die in bewaring worden genomen. In de woning gelegen aan de (..) worden een aantal documenten aangetroffen op naam van U.M. en H.A. In de winkel (..) wordt U.M. achter de toog aangetroffen. Er worden diverse documenten in bewaring genomen alsook 4.797,30 EUR aan cashgelden en het aandelenregister van A. BV. De laatste verrichting in het aandelenregister betreft een overdracht van 10 aandelen vanwege de derde beklaagde aan U.M. gedateerd op 24 januari 2020. De vestiging aan (..) wordt na de huiszoeking verzegeld.

U.M. wordt diezelfde dag ook verhoord door de inspectiediensten. Hij stelt sedert maart of april 2020 in de T. te werken. De bazen zijn de eerste en de derde beklaagde. Hij was eigenlijk niet echt op zoek naar werk, wel naar een woning. Hij had niet echt veel keuze in woningen. Het was de eerste beklaagde die hem zei dat hij in de woning aan de (..) mocht wonen, de derde beklaagde zat toen in Engeland. Hij wilde eigenlijk eerst Nederlands leren en een inburgeringscursus volgen vooraleer hij werk zou zoeken. Omdat hij geen woning vond, ging hij noodgedwongen in de winkel werken. Hij werkt van 7u tot 19u en dit 7 op 7. Hij heeft geen vrije dagen. Als hij om een dag vrijaf vraagt, dreigt de eerste beklaagde hem buiten te gooien. Hij vroeg de eerste beklaagde om een contract, maar die zei dat hij aandelen zou krijgen en als zelfstandige moest werken. Hij heeft 10 % aandelen en moest daar niets voor betalen. Hij heeft een aantal documenten moeten tekenen, maar die waren in het Nederlands dus hij weet niet wat daarin stond. Hij weet niet wie de boekhouder is. Hij kent zijn rechten niet, noch de Belgische wetgeving. Hij weet niet wat het verschil is tussen een werknemer en een zelfstandige. Hij ontvangt 1.000 EUR op zijn rekening en mag in de woning verblijven en krijgt eten. Om de 3 maanden krijgt hij nog eens 300 à 500 EUR cash. De sociale bijdragen worden betaald door de baas. Hij wist niet dat hij mede-eigenaar is van de firma, hij weet ook niets over de financiële toestand van de firma. Hij gaat gewoon werken. In de periode van corona heeft hij elke dag gewerkt, nooit een vrije dag. De eerste beklaagde heeft op zijn naam ook een coronapremie aangevraagd, maar hij heeft die zelf niet ontvangen. Hij heeft er wel om gevraagd bij de eerste beklaagde, maar die zei dat hij al een loon kreeg en zich daar verder niets moest van aantrekken. De winkel was in die periode open van 6u 's morgens tot 22u 's avonds. Een tiental dagen geleden heeft hij aan de eerste beklaagde gezegd dat hij wil stoppen met werken in de winkel en vroeg hij om loonfiches om gezinshereniging te kunnen aanvragen. De eerste beklaagde zei dat hij pas kon stoppen als hij

die 750 EUR kon terugbetalen van zijn sociale bijdrage van het laatste kwartaal. Hij heeft nergens inspraak in. De eerste beklaagde kent zijn familie in Pakistan en hij en zijn familie kunnen in de problemen komen door de verklaring die hij aflegt. Hij wil dat dit geheim wordt gehouden, anders zal hij deze moeten intrekken. Als na berekening blijkt dat hij in principe 5,55 EUR per uur verdient, stelt hij dat dit inderdaad weinig is, maar dat hij geen andere keuze heeft. Als hij stopt, verliest hij zijn kamer en staat hij op straat. Mocht hij een andere woning vinden, stopt hij onmiddellijk want het is mentaal heel zwaar om nooit verlof te hebben. Het is eigenlijk de derde beklaagde die de baas is, maar hij heeft de verantwoordelijkheid aan de eerste beklaagde gegeven omdat hij nog een winkel heeft. Hij weet niet of die winkel ook van A. BV is. Hij weet niet waar de rekening van A. BV zit, hij heeft er geen volmacht op. Hij wil legaal werken en iets terugdoen voor de maatschappij omdat hij hier mag zijn. Via de camera's ziet de eerste beklaagde wat hij doet, zowel op een groot scherm bij hem thuis als op zijn gsm. Op 8 maanden tijd kreeg hij 2 dagen vrijaf en daarvoor moest hij veel moeite doen. Hij vreest dat hij uit de woning zal worden gezet als de eerste beklaagde hoort wat hij heeft verklaard.

15. Op 16 oktober 2020 begeven de onderzoekers zich nogmaals naar de woning van de eerste en de derde beklaagde. De woning wordt geopend door de schoondochter van B.J., ook B.J. komt in de deuropening staan. Deze laatste blijkt zich op 7 november 2019 in België te hebben aangemeld voor kort verblijf, doch verblijft volgens de onderzoekers reeds langdurig in de woning gelet op het feit dat zij er over een eigen kamer en kleerkast beschikt. B.J. kan geen informatie verstrekken omtrent de herkomst van de gelden die op haar werden aangetroffen en verwijst naar de eerste beklaagde. De onderzoekers merken nog op dat de Range Rover niet meer op de oprit staat. Noch B.J., noch de schoondochter kunnen meedelen wie met het voertuig is vertrokken. Met betrekking tot de derde beklaagde geven beiden aan dat zij hem al lange tijd niet meer gezien hebben.

16. K.R. wordt verhoord op 20 oktober 2020. Hij stelt in februari 2020 te zijn begonnen met werken voor A. BV. Hij ging zelf boodschappen doen in de T. M.Ja. die daar werkte bracht hem in contact met de eerste en de derde beklaagde. Zij hebben hem dan aangeworven. Hij werkt er als zelfstandige. Hij staat aan de kassa en vult de rekken aan. Hij werkt meestal 's nachts van 19u tot 7u en dit 4 tot 6 dagen per week. Dit ligt niet vast, hij spreekt af met M.Ja.. De eerste en de derde beklaagde bepalen de uren, het hangt ervan af wie van hen in Engeland zit. S.Z. werkt in de winkel in (...) en in (...). In (...) werken ook
M.Ja. en U.M. De eerste en de derde beklaagde werken niet zoveel in de zaak. Als de shift gedaan is, legen zij de kassa en nemen het geld mee. De derde beklaagde is de zaakvoerder, maar als hij er niet is, is het de eerste beklaagde. De derde beklaagde is er zeker 50 %van de tijd niet. Hij heeft ongeveer 10 % van de aandelen. Hij betaalde er 800 EUR voor en daarna werd nog tweemaal 500 EUR afgehouden van zijn wedde. Hij heeft geen bewijs van betaling. Hij weet niet welke de vennootschapsvorm is, noch wat de jaaromzet is. Hij heeft geen medezeggenschap maar kan wel zaken voorstellen. Hij heeft geen bankkaart. De boekhouder zit in (...), de eerste en de derde beklaagde bezorgen hem de nodige documenten. Hij neemt maandelijks 1.200 à 1.300 EUR uit de kassa als loon. Dit komt neer op 60 à 70 EUR per dag dat hij werkt. Hij mag maximum 1.400 EUR opnemen van de eerste en de derde beklaagde. Hij is aangesloten bij X., de firma betaalt de bijdragen. Tijdens corona heeft hij een overbruggingsrecht voor zelfstandigen aangevraagd. Hij heeft dit ontvangen voor 2 à 3 maanden. Dit was omdat de winkel om 22u moest sluiten. De derde beklaagde zei hem dit. Hij werkte dan maar 3 à 4 uren en verdiende dus minder. Hij heeft

geprobeerd om bij bpost te werken, maar dat ging niet omwille van zijn statuut. Hij kan dus niet anders dan als zelfstandige werken. Mocht hij kunnen kiezen, zou hij elders werken.

Via X. vernemen de onderzoekers dat er voor K.R. een overbruggingsrecht werd aangevraagd en gestort. Het rekeningnummer van de A. BV werd opgegeven als begunstigde. X. meldt dat zij wachten op terugbetaling om vervolgens op het correcte rekeningnummer te kunnen storten.

17. Op 24 oktober 2020 stelt U.M. de onderzoekers in kennis van het feit dat hij werd opgezocht door B.Mo., deze kwam hem bedreigen omdat hij een verklaring lastens de eerste beklaagde heeft afgelegd en wilde dat hij deze zou intrekken. Hij wordt opnieuw verhoord op 27 oktober 2020 en verklaart dat B.Mo. hem heeft opgebeld, niet opgezocht. Hij maande hem aan om zijn verklaring te wijzigen en te zeggen dat de tolk hem niet goed begrepen had. Hij bedreigde hem niet rechtstreeks, maar de toon waarop hij hem aansprak, jaagde hem schrik aan. Een uur of twee later kwam hij dan naar zijn woning. Hij gaf hem een brief om te ondertekenen en 1.000 EUR die hij nog tegoed had als loon. Omdat hij de brief niet verstond, wilde hij niet tekenen. Hij zei dat hij zijn verklaring nu wel moest wijzigen.

18. Op 29 oktober 2020 wordt B.Mo. verhoord. Hij woont reeds 22 of 23 jaar in België. Hij stelt 10 aandelen te hebben in A. BV. Hij is alleen aandeelhouder en heeft er geen andere functie. Hij heeft nooit in de winkel gewerkt. Hij herinnert zich niet meer hoeveel en hoe hij voor die aandelen heeft betaald. De zaakvoerder is de derde beklaagde. Hij weet niet wie er in de (...) woont. Hij weet niet wat de jaaromzet is. Er zijn niet echt algemene vergaderingen, meestal bespreken ze gewoon zaken bij een etentje. Hij ontvangt geen geld uit de vennootschap, er was geen winst om uit te keren. Hij heeft geen bankkaart van de vennootschap. Hij heeft wel al eens het kassageld moeten storten en kreeg dan de kaart mee. De aankopen gebeurden vroeger door de eerste en de derde beklaagde, nu is het door iedereen die in de winkel werkt. Sinds zijn arrestatie belt de eerste beklaagde hem constant op. Hij ontkent U.M. onder druk te hebben gezet om zijn verklaring aan te passen. Hij bevestigt wel dat hij hem 1.000 EUR heeft betaald. Hij was toen samen met onder meer de derde beklaagde. Ze konden dat niet overschrijven, omdat er geen geld stond op de rekening van de vennootschap.

19. A.Y. wordt verhoord op 30 oktober 2020. Zij stelt 9 jaar in België te wonen, dit na haar huwelijk met de eerste beklaagde. Ze heeft een referentieadres in (...), daar woont ze met de kinderen. Er zijn enkele probleempjes in het huwelijk, ze proberen deze op te lossen door elkaar tijd te geven. Ze is werkzoekend, ze leert Nederlands en leeft van het OCMW. Ze weet dat de eerste beklaagde een winkel heeft van voedingswaren, maar niets meer, hij vertelt daar niets over. Hij werkt ongeveer 20 uren per dag en komt alleen naar huis om eventjes te slapen. Dat is de oorzaak van hun problemen. Ze weet niet wat zijn inkomen is. Er is een verschillende cultuur. In zijn cultuur moet de vrouw thuis blijven en de man gaan werken. Hij heeft haar 1 keer geslagen, dat is 2 jaar geleden, hij is nu veranderd in de goede zin. Toen ze zwanger was, zorgde hij voor eten. Hij zorgt voor haar als ze ziek is.

20. S.Z. wordt opnieuw verhoord op 12 november 2020. Hij bevestigt deels zijn eerder afgelegde verklaring. Hij stelt slechts 1 à 3 keer per week thuis in (...) te zijn gaan slapen in plaats van dagelijks. Hij verdient 1.000 à 1.300 EUR per maand. Hij werkt in de winkel

in (...) en de winkel in (...). De winkel in (...) wordt uitgebaat door M. BV. Hij is zaakvoerder van die vennootschap en heeft 90 % van de aandelen, de overige 10 % is in handen van de eerste beklaagde. Hij heeft de firma ook van hem overgekocht. Hij betaalde 2.500 EUR cash. Door corona is de winkel in (...) slechts open van 18u tot 22u. Hij is de enige die er werkt. Op dinsdag is de winkel gesloten. Hij denkt dat de omzet tussen de 400 en 700 EUR per dag is. Hij brengt dit geld naar de bank of doet er aankopen mee. Hij beschikt over een bankkaart. Soms heeft de eerste beklaagde deze om gelden te gaan storten of aankopen te doen. Hij ontkent 12 uren per dag in de winkel in (...) te hebben gewerkt, hij was er vaak langer aanwezig dan hij er werkte. Het geld werd naar de bank gebracht door de eerste en de derde beklaagde en ook door hem, de kaart werd doorgegeven. Hij werd al enkele keren gecontacteerd door de eerste beklaagde vanuit de gevangenis, hij heeft geen bedreigingen of geld ontvangen. Omdat hij zijn aandelen in A. BV nog niet betaald heeft, ontving hij ook nog geen winstdeelname. Hij moet nog 1.800 EUR betalen, dit mocht later van de derde beklaagde. Hij weet niet of hij zijn aandelen in A. BV kan doorverkopen, dit moet hij vragen aan de derde beklaagde of de boekhouder. De boekhouder heeft voor hem een overbruggingsrecht aangevraagd. De eerste drie maanden werd dit gestort op rekening van de vennootschap die dit doorstortte, daarna naar hemzelf.

21. Uit telefonieonderzoek op het nummer in gebruik door S.Z. blijkt onder meer als volgt:

- zijn telefoonnummer werd geactiveerd op 26 april 2018 op basis van een Letse verblijfskaart, geldig van 18 april 2018 tot en met 13 maart 2019;
- in de periode van 1 oktober 2019 tot en met 31 januari 2020 wordt zijn telefoon vanaf 5u 's ochtends telkens gecapteerd in (...)
- in de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 maart 2020 wordt zijn telefoon meestal tussen 18u en 11u gecapteerd in (...) en tussen 11u en 18u in (...);
- de topcontacten in de periode van 1 oktober 2019 tot en met 31 januari 2020 zijn de eerste beklaagde en M.Ja.; hij heeft 19 keer telefonisch contact met de derde beklaagde;
- de topcontacten in de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 maart 2020 zijn de eerste beklaagde en B.Mo.; hij heeft 3 keer telefonisch contact met de derde beklaagde;
- in de onderzochte pe(...) (sedert 11 mei 2018 ingeschreven).

De onderzoekers merken nog op dat S.Z. vanaf 20 februari 2020 zaakvoerder is geworden van M. BV met zetel te (...). Hij kreeg dan ook 90 % van de aandelen in handen. Hij nam deze over van de eerste beklaagde die de voormelde vennootschap overnam op 1 november 2019 en de overige 10 % aandelen in handen hield.

22. De derde beklaagde wordt verhoord op 16 november 2020. Hij stelt in België te wonen sedert maart 2019. Hij verblijft regelmatig in Engeland, zijn kinderen wonen daar. Zijn vriendin woont in Duitsland, hij gaat daar regelmatig. Hij woonde 24 jaar in Duitsland dus hij heeft daar ook vrienden. Hij is zaakvoerder van A. BV. Hij kocht 40 % van de aandelen van de eerste beklaagde. Hij betaalde hiervoor 20.000 EUR, dit door middel van compensatie van een schuld die de eerste beklaagde nog jegens hem had. Hij doet alles: boodschappen, de kassa, de boekhouding. Hij neemt cash geld uit de vennootschap: 1.000 à 2.000 EUR per maand. Hij heeft geen andere inkomsten, voor corona haalde hij al geen inkomsten uit V. BV. Alle anderen werken er ook als zelfstandigen. S.Z. doet er alles, hij kreeg

1.000 EUR per maand en ook zijn eten en sociale bijdragen worden betaald door de firma. M.Ja. doet ook alles. Hij krijgt 1.500 EUR per maand alsook zijn sociale bijdragen en treintickets. K.R. en U.M. deden alles in de winkel, maar gingen niet naar de bank. Zij kregen elk 1.000 EUR per maand en ook hun sociale bijdragen werden betaald. U.M. kreeg soms ook cash geld. De eerste beklaagde deed alles, ook het papierwerk, hij heeft er meer ervaring mee. B.Mo. doet niets meer in de winkel sinds hij ziek is. De uurroosters en taakverdeling worden gezamenlijk bepaald. U.M. besliste zelf om te wonen in de (...), soms overnachten er ook andere vennoten. Hij bevestigt op 24 oktober 2020 bij U.M. te zijn geweest om hem geld te geven. U.M. had geen geld om eten te kopen of een advocaat te betalen, het gaat over een geldopname uit de vennootschap door een vennoot. Hij ontkent U.M. te hebben aangemaand zijn verklaring te
wijzigen. Alle vennoten hebben zelf een overbruggingsrecht aangevraagd dat werd gestort op rekening van de firma. Hij zelf heeft er ook een aangevraagd, dit werd gestort op zijn persoonlijke rekening. De boekhouder heeft ook de Vlaamse Hinderpremie aangevraagd in opdracht van alle vennoten. Het overbruggingsrecht werd door U.M. uit de kassa genomen. Ze zijn allen samen verantwoordelijk, de eerste beklaagde iets meer aangezien hij zijn werk door hem laat doen omdat hij meer ervaring heeft.

23. Uit het bankonderzoek op de rekening van de A. BV blijkt onder meer het volgende:

- voor U.M. werden er door X. 4 overschrijvingen uitgevoerd van 1.291,69 EUR als overbruggingsrecht voor de maanden maart, april, mei en juni 2020, er kan niet worden vastgesteld dat deze bedragen werden doorgestort naar U.M.;
- voor S.Z. werden er door X. 3 overschrijvingen uitgevoerd van 1.291,69 EUR als overbruggingsrecht voor de maanden maart, april en mei 2020, deze worden overgeschreven naar de rekening van S.Z. op 1 augustus 2020;
- voor de eerste beklaagde werden er door X. 2 overschrijvingen uitgevoerd van 1.614,10 EUR als overbruggingsrecht voor de maanden april en mei 2020, 1 overschrijving van 1.291,69 EUR als overbruggingsrecht voor de maand maart 2020 en nog een bijkomende overschrijving voor de maand maart 2020 van 322,41 EUR, de onderzoekers vermoeden dat deze in 3 bewegingen worden overgeschreven naar de rekening van de eerste beklaagde, doch dat er een surplus werd overgeschreven van 1.157,70 EUR;
- tijdens de periode van 1 januari 2020 tot 5 november 2020 wordt de rekening gecrediteerd met 718.553,00 EUR, waarvan 117.435,00 EUR aan stortingen in contanten, de rekening wordt in dezelfde periode gedebiteerd met 718.715,95 EUR, waarvan het overgrote deel betalingen voor de aankoop van goederen zijn;
- de totale maandelijkse huurprijs die dient te worden betaald voor alle panden bedraagt 3.550 EUR.

24. Uit een telefonieonderzoek op één van de nummers in gebruik door de eerste beklaagde blijkt dat de vierde beklaagde het derde topcontact was wat sms-communicaties (voornamelijk technische berichten omtrent gemiste oproepen en verzoeken om terug te bellen) betreft in de periode van 20 april 2016 tot en met 22 december 2018.

25. De onderzoekers merken op dat de winkel gelegen aan de (...) te (...) niet gesloten was tijdens corona, dit moest ook niet gelet op het statuut van 'dagbladhandel'. Bovendien blijken er voor de maanden maart, april en mei 2020 ook bankkaartbetalingen te

zijn ontvangen en werden er voor die periode dagontvangsten ingeschreven. Zij besluiten zodoende dat het overbruggingsrecht onterecht werd aangevraagd. Ook de Vlaamse hinderpremie – een totaal bedrag van 12.640,00 EUR – die door de A. BV ontvangen werd door middel van vier overschrijvingen in april, mei en juni 2020, blijkt volgens de onderzoekers onterecht aangevraagd.

26. Het pand aan de (...) te (...) wordt ontzegeld op 17 december 2020.

27. Uit een bevraging bij VLAIO blijkt dat A. BV door middel van vier overschrijvingen een totaal bedrag van 12.640,00 EUR heeft ontvangen als hinderpremie. De naam van de derde beklaagde is vermeld op de aanvraag, het opgegeven telefoonnummer is volgens de onderzoekers in gebruik door L.A., die de boekhouder van A. BV is. Uit opzoekingen in het rijksregister blijkt dat L.A. zijn naam op 10 juli 2019 heeft laten wijzigen in *M.P.*, de huidige vierde beklaagde.

28. Uit een bevraging bij X. blijkt als volgt:

- de derde beklaagde ontving 14.204,49 EUR aan overbruggingsrecht voor de maanden maart tot en met november 2020, bij de motivatie werd opgegeven 'verplichte sluiting nachtwinkel';
- in hoofde van U.M. werd 5.166,76 EUR overgeschreven als overbruggingsrecht voor de maanden maart tot en met juni 2020 op de rekening van A. BV;
- in hoofde van de eerste beklaagde werd 4.842,30 EUR overgeschreven aan overbruggingsrecht voor de maanden maart tot en met mei 2020 op de rekening van A. BV (waarbij uit het bankonderzoek blijkt dat dit vervolgens zou zijn doorgestort naar de eerste beklaagde).

De onderzoekers merken op dat de vierde beklaagde op de hoogte is van het feit dat de vestiging aan de (...) wordt uitgebaat als dagbladhandel, aangezien hij in een vroeger onderzoek naar de openingsuren facturen heeft bezorgd om dit statuut te staven. Deze facturen bleken achteraf volgens de onderzoekers vals te zijn. Gezien de meerderheid van de vennoten in de A. BV nauwelijks of geen Nederlands spreekt, gaan de onderzoekers ervan uit dat zij de hulp hebben gehad van de vierde beklaagde.

29. Mede uit de bevraging bij X. is gebleken dat ook de V. BV, de vijfde beklaagde, premies in het kader van corona heeft ontvangen. De V. BV blijkt te zijn opgericht op 1 augustus 2018. Bij bijzondere algemene vergadering van 30 september 2019 werd beslist tot aandelenoverdracht aan de derde beklaagde die tevens als zaakvoerder werd aangeduid. De zetel werd ook verplaatst naar (...). Bij bijzondere algemene vergadering van 30 april 2021 werd beslist tot verplaatsing van de maatschappelijke zetel naar (...).

Op 15 december 2020 begeven de onderzoekers zich naar de maatschappelijke zetel, toen nog in (...) gelegen. Men treft er een winkel aan die gesloten is. G.B., inwoner van (...), verklaart dat het over een nachtwinkel gaat, maar dat deze gesloten is sedert eind september 2020. De winkel was volgens hem toen nog maar 3 maanden open. Daarvoor was de winkel ook 2 – 3 maanden gesloten. Hij zag de uitbater na de sluiting in september in de nachtwinkel in (...) aan de kerk.

De onderzoekers begeven zich vervolgens naar de nachtwinkel in (...). Deze is gesloten.

Enkele jongeren in de buurt stellen dat de winkel 's avonds geopend is, maar al sluit rond 21u à 22u. De onderzoekers stellen vast dat er in de winkel een jongeman aanwezig is. Zij verzoeken deze om de deur te openen, hetgeen hij doet. Via een attest van immatriculatie met foto op zijn gsm, identificeert hij zich als U.S.. Hij stelt er niet te wonen maar even op de winkel aan het letten te zijn voor een vriend wiens naam hij niet kan meedelen. Nadat de onderzoekers uitleggen dat zij zich ervan willen vergewissen dat hij geen inbreker is, stelt hij op vraag van de derde beklaagde op de winkel te letten. Hij mag er van de derde beklaagde ook verblijven in een achterkamer. Hij geeft ook aan te helpen in de winkel, maar dat eigenlijk niet te mogen omwille van zijn asiel. Wanneer hem een uitnodiging tot verhoor wordt overhandigd, geraakt hij volgens de onderzoekers opnieuw in paniek. Hij stelt zelf niet bang te zijn van de derde beklaagde, maar wel schrik te hebben voor zijn ouders in Pakistan daar de derde beklaagde van een belangrijke familie daar komt. Betrokkene komt uiteindelijk niet opdagen voor een verhoor op 17 december 2020.

30. D.C., woonachtig op hetzelfde plein in (...) als de winkel van V. BV gelegen is, verklaart op 15 december 2020 dat de winkel gedurende de ganse coronaperiode in het voorjaar open is geweest. Deze zorgt voor veel overlast en valt op. Sedert half september is de winkel gesloten, er stond meestal een jonge gast achter de toog, ze schat hem 16 jaar. De laatste weken voor de sluiting stonden er twee gesluierde vrouwen in de winkel.

31. Uit een brief van de DVZ blijkt dat U.S. op 15 december 2020 illegaal in het land was. Op 24 april 2020 werd in zijn hoofde reeds een beslissing tot weigering genomen met het bevel het grondgebied te verlaten.

32. Uit een bevraging bij VLAIO blijkt dat V. BV 6.000 EUR heeft ontvangen als corona compensatiepremie, 4.000 EUR als corona ondersteuningspremie en 3.309,99 EUR in het kader van het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme. De aanvraag tot een corona hinderpremie werd geweigerd. De naam van de derde beklaagde is vermeld op de aanvraag. De betalingen zijn gebeurd op de rekening van V. BV.

33. Op 17 december 2020 wordt K.R. verhoord inzake het uitgekeerde overbruggingsrecht in het kader van de coronapandemie. Hij stelt dat de winkel in de (...) te (...) sedert februari tot de tussenkomst van de politie in oktober open was. Hij werkte er toen. Hij heeft het overbruggingsrecht aangevraagd, omdat de derde beklaagde en de boekhouder hem gezegd hadden dat dit mocht. Hij werkte toen minder dan gewoonlijk, want de winkel sloot elke dag om 22u. Intussen heeft hij in november zelf zijn aandelen verkocht aan de derde beklaagde, maar hij heeft daarvoor nog niets ontvangen. Het klopt dat hij na zijn overdracht nog premies heeft aangevraagd, hij had het geld nodig en volgens de boekhouder had hij er recht op.

34. Ook de derde beklaagde wordt nogmaals verhoord op 17 december 2020. Hij bevestigt zaakvoerder te zijn van A. BV en V. BV. Hij bevestigt tevens geld te hebben gekregen omwille van corona. Hij weet er zelf niet veel van en heeft zich gebaseerd op de informatie die hij kreeg van zijn boekhouder, de vierde beklaagde. V. BV beschikt over twee vestigingen: één in (...) en één in (...). Dit zijn beiden nachtwinkels. Het klopt dat de winkels soms alternerend open zijn, omdat zijn neef, B.Mo. die tevens vennoot is, ziek is. V. BV werkt niet met personeel. De winkels zijn gesloten geweest,

omdat er geen klanten kwamen. Hij kan bovendien niet in twee winkels tegelijk staan. Hij werkt ook nog bij A. BV. Hij heeft geen inkomensverlies als één van de twee winkels gesloten is. Soms komen zijn vrouw en kinderen uit Engeland. U.S. is een dorpsgenoot uit Pakistan, hij komt hem bezoeken in de winkel. Hij oefent er geen activiteiten uit. Enkele dagen voordien ging hij boodschappen doen en bleef U.S. in de winkel. Hij ontkent dat U.S. woont/slaapt in de vestiging te (...). Hij stelt dat de Vlaamse Hinderpremie voor A. BV werd aangevraagd, omdat de winkel gesloten was na 22u en in het weekend. Een handelshuurlening werd niet aangevraagd, hij heeft geld geleend van zijn neef B.K.. Voor V. BV werd ook een overbruggingsrecht aangevraagd, omdat de winkel maar gedeeltelijk open was. Hij ontvangt daarvoor 1.600 EUR per maand. Hij weet niet wie de personen ten laste zijn die op zijn aanvraag zijn vermeld. De boekhouder heeft dit geregeld.

35. Tenslotte wordt ook S.Z. verhoord op 17 december 2020. Hij stelt dat de winkel aan de (...) te (...) tijdens de eerste lockdown in de weekends gesloten was. In de week moesten ze ook 's avonds vroeger sluiten. Als er fouten gebeurd zijn in de aanvragen, moet dit worden bevraagd bij zijn boekhouder, de vierde beklaagde.

36. De eerste beklaagde wordt verhoord op 6 januari 2021. Hij stelt geen zelfstandige meer te zijn. Hij is werkzoekend. Zijn aandelen van A. BV werden verkocht aan de derde beklaagde. Zijn aandelen van M. BV werden verkocht aan S.Z.. Hij heeft er niets voor gekregen. Hij moest nog geld aan de derde beklaagde. Van S.Z. moest hij niets hebben. Hijzelf, de derde beklaagde en S.Z. hadden toegang tot de online banking, hijzelf en de derde beklaagde hadden meestal de kaart bij zich. Het is de boekhouder die het aandelenregister bijhoudt. Zijzelf kennen daar niet veel van. De Express Market is 24 uren per dag open. Tijdens de coronaperiode was de winkel gesloten tijdens enkele weekends en ook vroeger, namelijk om 22u. Er waren ook periodes dat de winkel 4 of 5 dagen op rij gesloten was door de lockdown. Er werden coronapremies aangevraagd, dit werd beslist door alle vennoten. Ze hebben gekregen waar ze recht op hebben. Hij heeft persoonlijk ook een overbruggingsrecht gekregen voor drie maanden. De aanvraag liep via de boekhouder. Je kon dat aanvragen als er minder inkomsten waren, het deed er niet toe of de winkel open was of niet. Het bankkaarttoestel uit de winkel kan men ook in andere vestigingen gebruiken. Als de overheid het geld terugvraagt, zullen ze dat terugbetalen. Voorlopig heeft hij dat geld niet. Ze hebben daarover advies gevraagd bij X. en bij de boekhouder.

37. M.Ja. wordt eveneens verhoord op 6 januari 2021. Hij stelt vennoot te zijn in de A. BV. Hij heeft geen vaste uren, hij werkt zowel overdag als 's nachts. Er werden ondersteuningsmaatregelen aangevraagd in het kader van corona omdat de winkel gesloten was. Dit gebeurde door de boekhouder. Het dagontvangstboek van de Express Market werd ingevuld door hemzelf of de derde beklaagde. De gebruikelijke dagomzet ligt tussen de 800 en 1.500 EUR. De winkel moest sluiten door politiecontroles, er was daardoor geen inkomen en daarom werden er premies aangevraagd. De winkel was enkele dagen gesloten in de maand mei. Hij heeft een overbruggingsrecht aangevraagd en ontvangen voor de maanden mei, oktober en november. Ook dit gebeurde door de boekhouder.

38. Ook B.Mo. wordt opnieuw verhoord op 6 januari 2021. Hij stelt aandeelhouder te zijn in A. BV en V. BV. Hij wist niet dat hij van deze laatste vennootschap zaakvoerder was. Volgens hem is zijn neef, de derde beklaagde, daar zaakvoerder. Hij is arbeidsongeschikt sedert 4 november 2019 en ontvangt hiervoor een

uitkering. Hij is niet op de hoogte van aanvragen voor ondersteuningsmaatregelen inzake corona met betrekking tot de Express Market. Hij weet niet of er dergelijke aanvragen zijn gebeurd door V. BV. Hij heeft nooit voor een vestiging van deze vennootschap gewerkt. Hij ontkent een overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd. Hij weet dat hij maar 1 uitkering mag hebben. U.S. kent hij via de derde beklaagde, ze zijn van hetzelfde dorp. Hij weet niet of deze verblijft in de winkel in (...).

Op 4 januari 2021 werd een akte neergelegd op de griffie van de ondernemingsrechtbank waaruit blijkt dat betrokkene bij bijzondere vergadering van 23 november 2020 zijn aandelen in V. BV zou hebben overgedragen aan de derde beklaagde, deze is ondertekend door de derde beklaagde als 'zaakvoerder'.

39. Op 7 januari 2021 verklaart G.O., eigenaar van de panden aan de (...), dat hij de eerste beklaagde al 6 à 7 jaar kent. Hun contacten waren steeds in het kader van de verhuur. Voor A. BV werden de panden verhuurd aan H. BV met eveneens de eerste beklaagde als zaakvoerder. Buiten de sluiting door de politie in oktober 2020 is de winkel volgens hem niet gesloten geweest. Misschien was er af en toe een sluitingsdag, maar zeker geen langere periodes.

Door de onderzoekers wordt opgemerkt dat betrokkene lange tijd boven de winkel in de (...) heeft gewoond.

40. De vierde beklaagde wordt verhoord op 5 februari 2021. Hij stelt dat hij de vennootschap BVBA S., inmiddels gefailleerd en met als laatste zaakvoerder de eerste beklaagde, heeft opgericht en vervolgens heeft overgedragen aan de eerste beklaagde. Hetzelfde deed hij met A. BV, daarvan is hij nog steeds de boekhouder. Hij was ook een tijdje de boekhouder van H. BV, eveneens gefailleerd en met als voormalig zaakvoerder de eerste beklaagde. Hij staat in voor de btw-aangifte en de aangifte vennootschapsbelasting van de A. BV. Hij baseert zich daarvoor op de stukken die worden aangeleverd door de klant. Hij is niet op de hoogte van schulden. Hij factureert provisies aan A. BV. Voor 2020 heeft hij nog geen facturen opgesteld. Hij is enkel de boekhouder voor de vennootschap, niet voor de individuele vennoten. Hij ontkent advies te hebben gegeven omtrent het tewerkstellingsstatuut binnen de A. BV. Hij kan niet zeggen of A. BV een doorstart is van H. BV. De vennoten maken de beslissingen op de algemene vergadering en maken deze over, hij zelf maakt dan de notulen. Hij geeft richtlijnen bij het invullen van het aandelenregister. Hij is ook boekhouder van V. BV. Hij weet niets over die vennootschap. Hij heeft hen advies gegeven omtrent de corona-ondersteuningsmaatregelen, maar hij heeft de aanvragen niet voor hen gedaan. Hij weet dat er ook Vlaamse premies zijn, maar hij spreekt geen Nederlands dus heeft hij daarover geen advies gegeven. Ze kunnen terecht bij hun sociaal secretariaat. Hij vraagt wel aan zijn klanten om zijn contactgegevens op de aanvragen te vermelden, zodat hij kan antwoorden in geval van vragen. Hij wist niet dat er een overbruggingsrecht voor de vennoten van A. BV werd aangevraagd.

De onderzoekers merken nog op dat bij de aanvragen voor het overbruggingsrecht voor de vennoten en bij deze voor Vlaamse premies vaak contactgegevens worden vermeld waarvan de vierde beklaagde bevestigt dat deze door hem worden gebruikt (2 e-mailadressen en 1 telefoonnummer).

41. Uit een bankonderzoek op een zichtrekening (ING) van de derde beklaagde blijkt het volgende:
- op 30 december 2020 werd de rekening gecrediteerd met een bedrag van 11.250,00 EUR afkomstig van de VLAIO in het kader van het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme, op 4 januari 2021 werd dit bedrag overgeschreven naar de vennootschapsrekening van A. BV;
- ook na de bevraging door de onderzoekers op 4 december 2020 heeft X. nog overbruggingsrechten gestort op rekening van de derde beklaagde, de onderzoekers berekenden dat de derde beklaagde voor een totaal bedrag van 22.274,99 EUR aan overbruggingsrechten heeft ontvangen.

De rekening wordt op 22 maart 2021 in beslag genomen (de stand van de rekening bedroeg toen 176,79 EUR).

42. Uit een bevraging van VLAIO blijkt dat het bedrag van 11.250,00 EUR bestemd was voor A. BV en werd toegekend wegens een vermeende omzetdaling voor de periode 1 oktober 2020 tot 15 november 2020. De winkel aan de (...) werd op 13 oktober 2020 gerechtelijk verzegeld. De aanvraag werd ingediend op 28 december 2020. De derde beklaagde wordt vermeld als de aanvrager. Bij de contactgegevens worden het telefoonnummer en een e-mailadres van de vierde beklaagde vermeld. Een gedeelte van de aanvraag gebeurde in het Frans, een taal die de derde beklaagde volgens de vierde beklaagde (en de onderzoekers) niet machtig is. Bij een dergelijke aanvraag dienen inlichtingen uit de btw-aangifte te worden verstrekt. De derde beklaagde gaf tijdens zijn verhoor aan geen idee te hebben van de omzet.

43. Uit een bankonderzoek op de vennootschapsrekening (ING) van de V. BV blijkt onder meer het volgende:
- de rekening werd middels drie stortingen afkomstig van (...) (VLAIO) voor een totaal bedrag van 13.303,33 EUR gecrediteerd;
- in de periode van 4 januari 2020 tot 1 maart 2021 werd de rekening gecrediteerd met cashstortingen voor een totaal bedrag van 89.125,00 EUR;
- in de periode van 2 januari 2020 tot 1 maart 2021 werd de rekening gecrediteerd in 426 bewegingen met een totaal bedrag van 319.258,10 EUR aan bankkaartbetalingen; 1 beweging betreft telkens de bankkaartbetalingen van 1 dag.

De onderzoekers besluiten hieruit dat er minstens dagelijks 1 van de vestigingen van V. BV in de bevraagde periode was geopend, aangezien het aantal dagen dat in de bankbevraging vervat zat, met name 426, gelijk is aan het aantal dagen waarop er met de bankkaart werd betaald.

De onderzoekers stellen tevens dat de jaaromzet voor de periode 1 augustus 2018 tot en met 31 december 2019 64.349,00 EUR bedraagt, zodat er allerminst sprake was van de omzetdaling vereist om te voldoen aan de voorwaarden teneinde een coronapremie te kunnen krijgen.

Tenslotte stellen de onderzoekers vast dat er eveneens bankkaartbetalingen zijn op dagen dat de derde beklaagde volgens het op hem uitgevoerde bankonderzoek in het buitenland was. Dit betekent dat minstens één van de vestigingen van V. BV open was op die dagen. De derde beklaagde en B.Mo. waren zaakvoerder, er was zogenaamd geen

personeel in dienst. Uit het verhoor van deze laatste blijkt echter dat deze reeds sedert 4 november 2019 arbeidsongeschikt is en nooit in één van de vestigingen heeft gewerkt. Volgens de onderzoekers is er dan ook sprake van niet-aangegeven arbeid op die data.

De rekening wordt op 22 maart 2021 in beslag genomen (de stand van de rekening bedroeg toen 5.434,77 EUR).

44. Er wordt nog een dossier ter info gevoegd met betrekking tot een onderzoek dat werd gevoerd naar feiten van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken in hoofde van de eerste beklaagde, de vierde beklaagde, A. BV en H.B. BV. In het kader van een onderzoek naar de openingstijden van de Express Market werd de eerste beklaagde, daarbij vergezeld door de vierde beklaagde, verhoord op 29 november 2018. Er werden toen door hen facturen voorgelegd afgestempeld door de vierde beklaagde (die toen nog L.A. heette). Volgens de onderzoekers waren dit valse facturen.

45. Uit de overige ter info gevoegde stukken blijkt dat A. BV werd opgericht op 30 maart 2016 en aanvankelijk haar maatschappelijke zetel had te(...). Bij bijzondere algemene vergadering van 19 april 2016 werd beslist tot aandelenoverdracht waarbij de eerste beklaagde 80 van de 100 aandelen in handen kreeg en tevens werd aangesteld als zaakvoerder. De zetel werd verplaatst naar (...). Bij bijzondere algemene vergadering van 12 december 2016 (neergelegd 20 januari 2017) werd beslist dat door de eerste beklaagde onder meer 10 aandelen werden overgedragen aan M.J.. Bij bijzondere algemene vergadering van 30 september 2017 (neergelegd 10 november 2017) kwamen telkenmale 10 aandelen in handen van enerzijds Z.W. en F.A. Bij bijzondere algemene vergadering van 18 mei 2018 (neergelegd 6 juli 2018) werd beslist tot aandelenoverdracht van 10 aandelen van Z.W. naar de eerste beklaagde. Bij bijzondere algemene vergadering van 1 april 2019 (neergelegd 2 mei 2019) werd beslist tot aandelenoverdracht in die zin dat de derde beklaagde 50 aandelen in handen kreeg en de eerste beklaagde nog 10 aandelen over had. De eerste beklaagde nam toen ook ontslag als zaakvoerder en de derde beklaagde werd als zaakvoerder aangesteld. De maatschappelijke zetel werd verplaatst naar de (...) te (...). Bij bijzondere algemene vergadering van 27 januari 2020
(neergelegd 5 februari 2020) werd beslist tot aandelenoverdracht waardoor telkenmale 10 aandelen in handen zijn gekomen van S.Z., K.R. en U.M.. Bij bijzondere algemene vergadering van 20 november 2020 (neergelegd 23 november 2020) werd opnieuw beslist tot aandelenoverdracht met als resultaat dat er nog 3 aandeelhouders overbleven, met name de derde beklaagde (80 aandelen), M.Ja. (10 aandelen) en B.Mo. (10 aandelen). Bij bijzondere algemene vergadering van 12 februari 2021 (neergelegd 18 februari 2021) droeg B.Mo. zijn aandelen over aan de derde beklaagde.

46. Nadat door de vierde beklaagde een verzoekschrift tot bijkomende onderzoekshandelingen werd neergelegd, werd op 10 maart 2022 een confrontatieverhoor georganiseerd tussen de vierde en de eerste beklaagde en de vierde en de derde beklaagde alsook tussen de vierde beklaagde en M.J.. De onderzoekers merken hierbij op dat deze verhoren zeer moeilijk verlopen door de taalbarrière enerzijds en door de houding van de vierde beklaagde anderzijds die herhaaldelijk naast de kwestie zou antwoorden, zelfs na door zijn eigen advocaat te zijn aangemaand om gerichter op de vragen te antwoorden. Bovendien hebben de onderzoekers de indruk dat zowel de eerste als de derde beklaagde bij

het geven van hun antwoorden via oogcontact bevestiging zoeken bij de vierde beklaagde en deze wat aanpassen naar gelang de houding van de vierde beklaagde.

Tijdens dit confrontatieverhoor bevestigt de derde beklaagde dat de vierde beklaagde de boekhouder is van A. BV en V. BV en dat hij in die hoedanigheid ook de btw-aangiftes van deze vennootschappen in orde brengt. De vierde beklaagde bevestigt tevens de aangifte in de personenbelasting in hoofde van de derde beklaagde te verrichtten, deze laatste dient daartoe zijn papieren, identiteitskaart en pincode mee te brengen. Verder verklaart de derde beklaagde dat een aantal aanvragen voor subsidies bij de Vlaamse Overheid werden aangevraagd door de vierde beklaagde en een aantal door een zekere 'Di.' waarvan hij geen verdere gegevens ter beschikking heeft, dit om redenen dat hij onvoldoende de taal beheerst. De vierde beklaagde stelt dat de derde beklaagde daarvoor computers kan gebruiken die ter beschikking staan in zijn kantoor. Ook voor de aanvragen van het overbruggingsrecht verwijst de derde beklaagde nu plots naar een zekere 'Di.'.

De eerste beklaagde verwijst voor de aanvragen inzake de subsidies bij de Vlaamse Overheid naar de vierde beklaagde en andere personen uit (...), zonder deze verder te identificeren. De vierde beklaagde verwijst opnieuw naar de computers die ter beschikking zijn op zijn kantoor. Met betrekking tot het overbruggingsrecht stelt de eerste beklaagde dat hij zijn identiteitskaart heeft meegenomen en gevraagd heeft aan de vierde beklaagde om dit te doen, waarna hij zich verbetert en stelt dat iemand van zijn bureau het heeft gedaan.

M.Ja. stelt dat hij niet heeft gevraagd aan de vierde beklaagde om de aanvraag voor het overbruggingsrecht in orde te maken, wel aan "de zaakvoerder". Ook de subsidies bij de Vlaamse Overheid zouden volgens hem zijn aangevraagd door "de zaakvoerder". Bevraagd naar K.M., de titularis van één van de rekeningen waarop de overbruggingsrechten die werden toegekend in hoofde van M.Ja. werden gestort, stelt deze laatste hem niet te kennen, hij herkent hem evenmin op foto. De onderzoekers merken op dat de vierde beklaagde na het noemen van deze naam plots een lange stilte laat vallen. Uiteindelijk stelt de vierde beklaagde dat dit een gepensioneerde is die actief wilde blijven en daarom op vrijwillige basis een stage heeft gevolgd op zijn kantoor.

II. VOORAF: NOPENS DE ONTVANKELIJKHEID EN TOELAATBAARHEID VAN DE STRAFVORDERING

47. De tweede beklaagde verzoekt in conclusies te willen "nagaan of de rechten van verdediging, alsook andere rechten van openbare orde" geschonden worden in de huidige procedure, doch laat na te concretiseren op welk punt er mogelijk van enige schending sprake zou zijn.

Eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet bewezen is (artikelen 6.2 EVRM en 14.2 IVBP). Ingevolge de bewijslast in strafzaken, moet het openbaar ministerie op strafgebied de gegrondheid aantonen, door middel van rechtstreekse of onrechtstreekse bewijzen die voldoende zwaarwichtig moeten zijn, van alle constitutieve bestanddelen van de misdrijven die de gedaagde ten laste worden gelegd.

De rechtbank onderschrijft dit grondwettelijk beginsel. Zij neemt dit als uitganspunt bij het onderzoek van de bewijselementen die voortvloeien uit het strafonderzoek.

48. De rechtbank stelt in deze zaak vast dat de onderzoekers op diverse tijdstippen uitgebreide vaststellingen hebben gedaan. Zij hebben dit aangevuld met onder meer herhaalde bevragingen van diverse diensten, verhoren van diverse personen, bankonderzoeken en telefonieonderzoeken.

In het kader van de strafprocedure ten gronde lieten alle beklaagden zich bijstaan door een advocaat. Zij legden conclusies neer, waarin de standpunten en het verweer van de verschillende beklaagden uitgebreid werden toegelicht.

De rechtbank oordeelt dat de rechten van verdediging zodoende werden gerespecteerd. De beklaagden hebben alle elementen à décharge kunnen toevoegen aan de debatten.

De rechtbank ziet op vandaag ook niet in welke verdere onderzoeksmaatregelen nog zouden kunnen bijdragen aan de waarheidsvinding.

De rechtbank is thans voldoende geïnformeerd om een onderbouwd oordeel te kunnen vellen over de ten laste gelegde feiten.

III. BEOORDELING VAN DE SCHULDVRAAG

Tenlasteleggingen B en E: oplichting in het sociaal strafrecht - schijnzelfstandigheid

49. De vervolging door de arbeidsauditeur is in essentie gebaseerd op de veronderstelling dat de in de dagvaarding onder de respectievelijke tenlasteleggingen A en E vermelde personen ten onrechte als vennoot werden benoemd binnen de vennootschap A. BV, terwijl zij in werkelijkheid als werknemers werden tewerkgesteld.

Op de zitting van 2 november 2022 betwistte de eerste beklaagde de tenlastelegging B niet. Er werd tevens afstand gedaan van de voor zijn verdediging neergelegde conclusies. De tenlastelegging B werd wel betwist door de lasthebber ad hoc aangesteld voor de tweede beklaagde, minstens zouden deze feiten de tweede beklaagde niet toerekenbaar zijn. De derde beklaagde betwistte de tenlastelegging E.

50. Bij de kwalificatie van de arbeidsrelatie met deze personen moet de rechtbank rekening houden met het bepaalde in artikel 16 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en dus ook met de bepalingen van de Arbeidsrelatiewet waarin wordt bepaald aan de hand van welke criteria de aan- of afwezigheid kan worden bewezen van een band van ondergeschiktheid die bepalend is voor de kwalificatie van de overeenkomst/rechtsverhouding als een arbeidsovereenkomst of een overeenkomst van zelfstandige samenwerking (Programmawet (I), Titel XIII van 27 december 2006, B.S. 28 december 2006, hierna: "Arbeidsrelatiewet"; zie o.a. K. SALOMEZ, "De beperking van de vrijheid van bewijs in het sociaal strafrecht", T.S.R. 2013/2, p. 515 e.v.).

Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst waarbij de werknemer zich ertoe verbindt tegen loon arbeid te verrichten onder het gezag van de werkgever (zie ook artikelen 2, 3, 4 en 5 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en artikel 328, 5°, a) Arbeidsrelatiewet). Het element "gezag" is dus een essentieel bestanddeel van deze overeenkomst.

51. De beoordeling of er sprake is van een arbeidsovereenkomst dient te gebeuren aan de hand van de criteria bepaald in artikel 333 van de Arbeidsrelatiewet. Dit artikel bepaalt het volgende:

> *"§ 1. De algemene criteria waarvan sprake in vorig artikel en die het mogelijk maken het bestaan of de afwezigheid van een gezagsband te beoordelen zijn :*
> *- de wil der partijen zoals die in hun overeenkomst werd uitgedrukt, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd;*
> *- de vrijheid van organisatie van de werktijd;*
> *- de vrijheid van organisatie van het werk;*
> *- de mogelijkheid een hiërarchische controle uit te oefenen.*
>
> *§ 2. Onverminderd de in artikel 332 beoogde bepalingen, kunnen de verplichtingen die inherent zijn aan de uitoefening van een beroep en die door of krachtens een wet zijn opgelegd niet in overweging genomen worden om de aard van een arbeidsrelatie te beoordelen.*
>
> *(...)"*

Artikel 332 van de Arbeidsrelatiewet bepaalt voorts dat indien de uitoefening van de arbeidsrelatie voldoende elementen naar voor brengt die, beoordeeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten, onverenigbaar zijn met de kwalificatie die door de partijen aan de arbeidsrelatie wordt gegeven, er een herkwalificatie van de arbeidsrelatie zal gebeuren.

Artikel 331 van de Arbeidsrelatiewet formuleert ten slotte ook dat de partijen – zonder de openbare orde, de goede zeden en de dwingende wetten te kunnen overtreden – vrij de aard van hun arbeidsrelatie kiezen, waarbij de effectieve uitvoering van de overeenkomst moet overeenkomen met de aard van de arbeidsrelatie. Er moet voorrang worden gegeven aan de kwalificatie die uit de feitelijke uitoefening blijkt, indien deze de door de partijen gekozen juridische kwalificatie uitsluit.

52. Hierna worden de arbeidsrelaties van de in de tenlasteleggingen A en E vermelde personen getoetst aan de hierboven vermelde algemene criteria uit de Arbeidsrelatiewet.

(1) de wil van de partijen zoals uitgedrukt in de overeenkomst, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd

De rechtbank houdt rekening met de volgende elementen uit het strafdossier:

- **B.A.**: betrokkene verwees tijdens de controle op 9 januari 2019 naar het document inzake de aankoop van aandelen als zijn "*job-contract*". Tijdens zijn verhoor stelde hij niet meer te weten hoeveel hij voor de aandelen heeft betaald, hij kende de naam van de vennootschap niet en wist ook niet wie de boekhouder was.

- **H.H.**: betrokkene verklaarde niet te weten waar de maatschappelijke zetel van A. BV gelegen was. Hij werd zelfstandige op voorstel van de eerste beklaagde, die hem zei dat dit financieel voordeliger zou zijn.

- **K.R.**: betrokkene weet niet onder welke vennootschapsvorm A. BV actief is, hij weet niet wat de jaaromzet is, hij weet niet of hij zijn aandelen kan verkopen.

- **M.W.**: betrokkene verklaarde niets te hebben betaald voor zijn aandelen, alles werd geregeld door de eerste beklaagde, hij moest een aantal documenten tekenen maar weet niet dewelke. Hij weet niet welke de vennootschapsvorm is waaronder A. BV actief is en onder welk KBO-nummer. Hij stelde dat er enkel met vennoten werd gewerkt, omdat dit goedkoper was. Hij kent de naam van de boekhouder niet. Hij wilde eigenlijk als werknemer werken, maar dat mocht niet van de eerste beklaagde omdat dit te duur was. Zodra hij een andere job had, is hij vertrokken.

- **S.Z.**: betrokkene verklaarde dat hij niet zelf kan beslissen om zijn aandelen te verkopen, de derde beklaagde is de baas. Hij weet niet of hij een volmacht heeft op de bankrekeningen van de vennootschap. De eerste of de derde beklaagde hebben de kaart, want zij doen meestal alle boodschappen. Hij kent de naam van de boekhouder niet. De derde beklaagde laat hen soms de boekhouding zien.

- **S.M.**: betrokkene verklaarde een week en een paar dagen te hebben gewerkt voor A. BV, hij ging ervan uit dat hij werknemer was. Voor de vorige eigenaars werkte hij in de winkel als zelfstandige. Hij denkt dat de maatschappelijke zetel in (...) was. Hij werkte er al toen de winkel werd overgenomen. De nieuwe uitbater vroeg hem te blijven en zei dat hij mocht beginnen als werknemer.

- **U.M.**: betrokkene verklaarde niets te hebben moeten betalen voor de aandelen. Hij heeft een aantal documenten getekend waarvan hij de inhoud niet begreep. De eerste beklaagde nam zijn identiteitskaart mee naar de boekhouder en bezorgde hem daarna papieren. Hij stelde niet te weten wie de boekhouder is en het verschil tussen een werknemer en zelfstandige niet te kennen. Hij weet alleen dat je als werknemer voor iemand anders werkt en als zelfstandige voor jezelf. Hij weet niets over de financiële toestand van de firma. Hij weet niets over de vennootschap of het bestaan van een vennootschapsrekening. Hij heeft geen inspraak. Hij was vooral op zoek naar een woning en kon via de eerste beklaagde boven de (...) wonen, hij kon dan niet anders dan ook werken in de winkel. Betrokkene verklaarde op 13 oktober 2020 dat hij onmiddellijk zou stoppen met werken mocht hij een andere woning vinden. Hij vreest dat hij uit de woning zal worden gezet als de eerste beklaagde hoort wat hij verklaarde.

- **Z.W.**: betrokkene verklaarde aanvankelijk niet te weten onder welk statuut hij zou tewerkgesteld worden. Pas nadat de eerste beklaagde hem mee had genomen naar X., wist hij dat het als zelfstandige was. Hij had daar dus zelf geen keuze in, de eerste beklaagde wist dat hij zijn vrouw wilde laten overkomen en hij bijgevolg een adres en een inkomen nodig had. Hij heeft verschillende documenten getekend, maar hij weet niet wat erin stond. Hij heeft niets moeten betalen. Hij weet niet wie zijn aandelen heeft overgenomen.

53. Op basis van deze vaststellingen oordeelt de rechtbank dat de constructie met zelfstandige

vennoten geveinsd was daar er geen sprake was van een daadwerkelijke "affectio societatis" in hoofde van de voormelde personen.

De rechtbank moet bijgevolg kijken naar de effectieve en feitelijke uitvoering van de overeenkomsten.

Dat er *in casu* wel degelijk sprake was van arbeid in ondergeschikt verband blijkt uit de toetsing aan de andere algemene criteria.

(2) de vrijheid van organisatie van de werktijd

54. Dit criterium peilt naar de verplichting om zich te schikken naar een precieze werktijdregeling, naar de vrijheid om zelf de verlof- en vakantiedagen vrij te kunnen bepalen, naar de verantwoording en verwittiging in geval van afwezigheden enz.

Een grote mate van vrijheid op dit vlak wijst op het ontbreken van werkgeversgezag.

55. De rechtbank houdt rekening met de volgende elementen uit het strafdossier :

- **B.A.**: hij stelde geen recht te hebben op verlof en ziek zijn was volgens hem niet aan de orde. Hij werkte 7 dagen op 7, van 7 u tot 19u.

- **H.H.**: hij moest werken van 8u tot 20u, tot 18u in de dagwinkel en daarna nog tot 20u in de nachtwinkel, hij kon dit zelf niet kiezen. De eerste beklaagde bepaalde de uren. Hij diende niet te werken op de sluitingsdag. Er was niets afgesproken over verlofdagen.

- **K.R.**: hij werkt meestal 's nachts van 19u tot 7u en dit 4 tot 6 dagen per week. Hij spreekt daarvoor af met M.J.. De eerste en de derde beklaagde bepalen de uren. Het is afhankelijk van wie van hen beiden in Engeland verblijft.

- **M.W.**: de eerste beklaagde was de baas en besliste dat hij moest werken van 7u tot 19u of 20u. Hij had vrijaf op de sluitingsdag van de winkel. Hij had geen recht op ziektedagen.

- **S.Z.**: hij stelde dat er geen vast werkrooster is en dat dit in overleg wordt bepaald. Elke ochtend komt de derde beklaagde ter plaatse, 's avonds is dat meestal de eerste beklaagde of M.J.. De definitieve beslissing wordt genomen door de derde beklaagde. Het is de derde beklaagde die beslist over verlof, hij is eigenlijk de baas. Hij werkt tussen 6 en 10 uren per dag.

- **S.M.**: hij stelde 7 dagen op 7 te hebben gewerkt. Als de T. gesloten was, moest hij in de andere winkels werken en dit in shifts van 7u tot 22u of 22u tot 7u.

- **U.M.**: hij werkte van 7u tot 19u, 7 dagen op 7. Hij had geen enkele vrije dag. Toen hij om een vrije dag vroeg, werd hij bedreigd en zei de eerste beklaagde dat hij zou worden buitengegooid.

- **Z.W.**: er was geen uurrooster, de eerste beklaagde heeft hem bevolen om 11

uren per dag te werken. Er was 1 sluitingsdag. Hij werkte altijd van 8u tot 19u. Toen hij om verlof vroeg, werd dit geweigerd. Er werd ermee gedreigd dat hij niet betaald zou worden en dat hij zijn tewerkstelling in gevaar bracht.

56. Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg dat er vaste werktijden werden opgelegd en dat de betrokkenen niet vrij konden bepalen wanneer zij verlof namen.

(3) de vrijheid van organisatie van het werk

57. De rechtbank houdt rekening met de volgende elementen uit het strafdossier :

- **B.A.**: hij moest alles doen in de winkel, zorgen dat alles in de rekken stond, de kassa. Hij deed niet de aankopen. Hij werd bij aanvang niet gedwongen om dit werk te doen, maar na 1 kwartaal was hij wel verplicht om verder te werken anders kon hij de sociale bijdrage niet betalen.

- **H.H.**: betrokkene verklaarde dat de eerste beklaagde hem had beloofd dat hij de administratie en boekhouding mocht doen, maar dat hij in werkelijkheid aan de kassa stond.

- **K.R.**: betrokkene stelde geen medezeggenschap te hebben omtrent het beheer van de winkel. Hij bedient de kassa en vult de rekken aan. Het afrekenen van de kassa behoort niet tot zijn taken.

- **M.W.**: betrokkene verklaarde dat hij aan de kassa moest staan, de koelkasten en rekken aanvullen en de klanten bedienen. Hij kon geen beslissingen nemen inzake de werking. De eerste beklaagde kocht goederen bij Colruyt en andere winkels. Er werden ook goederen geleverd.

- **S.Z.**: betrokkene verklaarde dat hij de rekken aanvulde, de klanten en de kassa bediende en de facturen klasseerde en klaarlegde zodat de eerste of de derde beklaagde deze kon betalen. De goederen worden ofwel gehaald door de eerste of de derde beklaagde ofwel geleverd. De prijszetting wordt bepaald door de eerste en de derde beklaagde, soms werd daarover overlegd.

- **S.M.**: betrokkene verklaarde dat hij zowel de rekken moest vullen als de klanten bedienen en schoonmaken. Hij kon dit zelf niet kiezen.

- **U.M.**: betrokkene verklaarde dat de derde beklaagde eigenlijk de baas is, maar dat hij de verantwoordelijkheid aan de eerste beklaagde heeft gegeven omdat hij nog een winkel heeft. Betrokkene werd tot tweemaal toe aangetroffen terwijl hij aan het werk was in de winkel, met name op 4 februari 2020 en 13 oktober 2020. De eerste beklaagde heeft hem uitgelegd wat hij moest doen. Op het einde van de shift telt hij het geld en legt hij het opzij voor de eerste beklaagde, die het komt ophalen.

- **Z.W.**: betrokkene verklaarde dat de eerste beklaagde alleen de goederen bracht voor in de winkel. Hijzelf moest deze in de rekken zetten. Hij verklaarde dat hij er moest blijven werken teneinde de sociale bijdrage te kunnen terugbetalen.

58. Uit de verklaringen van deze personen blijkt dat zij louter uitvoerend werk (rekken vullen en kassa bedienen) verrichtten in de winkels en dat zij over geen enkele organisatorische vrijheid beschikten.

(4) de mogelijkheid van hiërarchische controle

59. De rechtbank houdt rekening met de volgende elementen uit het strafdossier :

- **B.A.**: de eerste beklaagde gaf hem instructies.

- **H.H.**: betrokkene verklaarde dat de eerste beklaagde hem cash uitbetaalde na aftrek van een aantal kosten.

- **K.R.**: betrokkene verklaarde dat de eerste en de derde beklaagde op het einde van de shift de kassa legen en het geld meenemen.

- **M.W.**: betrokkene verklaarde dat de eerste beklaagde alles regelde. Hij kon zelf geen beslissingen nemen inzake de werking. Hij stond enkel in de winkel.

- **S.Z.**: betrokkene verklaarde dat de derde beklaagde 's ochtends langskwam en de eerste beklaagde of M.Ja. 's avonds. Zij bepaalden de prijzen en deden de aankopen.

- **S.M.**: betrokkene verklaarde dat hij niet zelf kon kiezen wat hij deed.

- **U.M.**: betrokkene verklaarde geen enkele inspraak te hebben. Wanneer hij een dag vrijaf vroeg, werd ermee gedreigd hem buiten te gooien, zowel uit de woning als uit de winkel. Hij heeft schrik van wat er zal gebeuren als de eerste beklaagde zijn verklaring leest, deze is afkomstig van een machtige familie in Pakistan en hijzelf en zijn familie kunnen hierdoor in de problemen komen. Via de camera's in de winkel zag de eerste beklaagde alles wat hij doet. Bij hem thuis is er een groot scherm en hij ziet ook alles op zijn gsm. Hij is al een paar keer boos geweest op hem, omdat hij zag dat hij niet aan de kassa stond.

- **Z.W.**: betrokkene verklaarde dat hij documenten ontving om te tekenen, maar dat hij die niet begreep omdat die in het Nederlands opgesteld waren. Toen hij deze wilde meenemen om te laten vertalen, werd de eerste beklaagde boos op hem. Hij werd slecht behandeld, zo werkte hij eerst in de vestiging aan de (...) en moest hij dan plots verhuizen naar de (...), omdat de eerste beklaagde iemand goedkoper had gevonden voor de (...). Uiteindelijk is hij door vier personen in elkaar geslagen, die moesten hem een lesje leren van de eerste beklaagde, hij verklaarde er letterlijk te zijn uit geslagen.

60. Uit de verklaringen van deze personen blijkt dat hun werk onder meer via camerabeelden werd gecontroleerd door de eerste beklaagde en dat er bij vragen of opmerkingen vanwege deze personen – omtrent onder meer de werkomstandigheden en de wijze van tewerkstelling – gedreigd werd met ontslag of uithuiszetting, waarbij het in het geval van Z.W. zelfs tot een daadwerkelijke fysieke confrontatie is gekomen.

61. *Besluit:*

Op basis van het voorgaande oordeelt de rechtbank dat het strafdossier voldoende elementen bevat met betrekking tot de feitelijke uitoefening van de samenwerking die, beoordeeld overeenkomstig de bepalingen van de Arbeidsrelatiewet, doen besluiten dat de in de dagvaarding vermelde personen wel degelijk werkten onder gezag, wat onverenigbaar is met een zelfstandig statuut. De arbeidsverhoudingen moeten derhalve worden geherkwalificeerd naar die van arbeid onder gezag en dus van arbeidsovereenkomsten.

De in de dagvaarding vermelde personen zullen dan ook voor de verdere beoordeling van de tenlasteleggingen beschouwd worden als werknemers van A. BV, de tweede beklaagde.

Het staat bovendien vast dat de bovengenoemde constructie werd gebruikt om te vermijden dat voor deze personen socialezekerheidsbijdragen zouden moeten worden betaald.

Geen van de argumenten in de conclusie van de tweede beklaagde is van aard om aan hetgeen hierboven werd uiteengezet, afbreuk te doen.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B en E, zijn zodoende bewezen.

De concrete toerekening van dit misdrijf wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A en D: geen DIMONA

62. Op grond van de hierboven vermelde motiveringen diende A. BV, de tweede beklaagde, als de werkgever van de onder de tenlasteleggingen A en D vermelde personen te worden beschouwd. A. BV moest deze werknemers DIMONA melden, alvorens deze aan de slag gingen. Er werden geen dergelijke meldingen verricht.

Mede gelet op de verklaringen van deze personen, alsook de vaststelling dat deze op het ogenblik van de diverse controles en huiszoekingen in de winkels aan het werk waren, zijn de materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiodes bewezen.

De concrete toerekening van dit misdrijf wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen C en F: mensenhandel

63. Voor de beoordeling van deze tenlasteleggingen dient de rechtbank na te gaan of de beklaagden de onder de tenlasteleggingen C en F vermelde slachtoffers hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen hebben gewisseld of overgedragen, met als doel deze personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

Dit is een feitelijke beoordeling die de rechtbank dient te maken.
De bereidheid van de slachtoffers om in dergelijke omstandigheden te werken, is daarbij van geen belang. Ook kan de behandeling of het inkomen die de slachtoffers in hun land van

herkomst genoten zouden hebben niet als criterium gelden.

De wetgever heeft verduidelijkt dat voor de beoordeling van de vraag of de arbeidsomstandigheden al dan niet in strijd zijn met de menselijke waardigheid, verschillende elementen in aanmerking moeten worden genomen, zoals het loon, de werkomgeving en de arbeidsomstandigheden. Wat het loon betreft, kan een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het verstrekken van niet-betaalde diensten worden omschreven als arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Er kan ook sprake zijn van arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, wanneer een of meer werknemers werken in een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk. (*Parl. St.* Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 19). Uit de rechtspraak zijn intussen een aantal sleutelelementen nar boven gekomen over arbeidsuitbuiting (zie hierover doctoraat Amy Weatherburn https://research.tillburguniversity.edu/eu/publications/clarifying-the-scope-of-labour-exploitation-in-human-trafficking). Typerend voor dit crimineel fenomeen is dat de uitbuiting het gevolg is van een berekende beslissing zoals doelbewuste rekrutering waarbij een kwetsbare positie wetens en willens wordt uitgebuit met daarbij een gebrek aan respect voor de mensen. De Belgische wetgever maakt in haar definitie geen vermelding van de notie dwang. Zo sprake is van controle of autoriteit over de volledige situatie van het slachtoffer waardoor het in een afhankelijke positie zit en moeilijk de eigen omstandigheden kan veranderen gaat het om mensenhandel door economische uitbuiting.

De rechtbank maakt hierna de feitelijke beoordeling per werknemer zoals voorzien in de tenlasteleggingen C en F.

Meer algemeen merkt de rechtbank reeds op dat uit het strafdossier blijkt dat voor de uitbating van de vestigingen van A. BV een beroep werd gedaan op personen met de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit (met uitzondering van H.H.) met een precair verblijfsstatuut, die de taal niet machtig zijn en de regelgeving niet kennen, maar die hier een leven willen uitbouwen. Door dit precair verblijfsstatuut hebben zij in hun zoektocht naar een woonst en werk dan ook slechts toegang tot een beperkter segment, waardoor zij kwetsbaar zijn om als slachtoffer van mensenhandel te worden uitgebuit.

In het business concept van A. BV wordt van deze situatie misbruik gemaakt door in hoofde van deze werknemers een afhankelijkheid te creëren waardoor zij vaak in een vicieuze cirkel terechtkomen. Zij willen immers werken, maar gelet op hun statuut en de taalbarrière zijn daartoe weinig mogelijkheden. Bijgevolg gaan ze werken voor land-/regiogenoten die ze op het eerste gezicht, gelet op de herkenbare cultuur en het feit dat zij met hen kunnen communiceren in een voor hen begrijpelijke taal, vertrouwen en die hun werk en desgevallend zelfs een woning geven. Dit vertrouwen dient echter blindelings te worden gegeven en ze hebben bovendien geen enkele keuze noch inspraak over het statuut waarin zij tewerkgesteld worden, het aantal uren dat ze moeten werken en het loon dat zij ontvangen. Het is als het ware te nemen of te laten.

Uit het strafdossier blijkt bovendien dat A. BV in eerste instantie de sociale bijdragen voor haar rekening neemt, doch wanneer de werknemers aangeven de samenwerking te willen beëindigen dit niet mogelijk blijkt te zijn omdat zij dan deze sociale

bijdragen moeten terugbetalen, hetgeen zij evident pas kunnen door verder te werken. Bovendien hebben zij door de vele uren die zij moeten presteren geen tijd en ruimte voor taal- en integratielessen. Hierdoor geraken deze personen nog meer geïsoleerd en vergroot hun afhankelijkheid van hun werkgever nog meer.

De beklaagden maakte bewust oneerlijk gebruik van de kwetsbare positie van hun werknemers. Ze oefenden controle uit op zowat alle aspecten van hun zelfontplooiing in België waaruit gebrek aan respect voor hun menselijke waardigheid blijkt. En dit louter om financieel voordeel te verkrijgen.

63.1. B.A.

Uit het strafdossier blijkt dat B.A. zeven dagen op zeven 12 uren per dag arbeid presteerde zonder recht te hebben op een dag verlof. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde en dit wekelijks gedurende een lange periode, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. B.A. verdiende ongeveer 3,5 euro per uur. Bovendien verklaarde hij dat hij niet anders kon dan verder werken, want dat hij zijn sociale bijdragen anders niet kon betalen. Uiteindelijk is hij gestopt, omdat het niet combineerbaar was met een gezinsleven.

63.2. H.H.

Uit het strafdossier blijkt dat H.H. gedurende een tweetal weken heeft gewerkt. Hij werkte 12 uren per dag. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde en dit wekelijks, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid. De reden dat hij er maar zo kort heeft gewerkt, is omdat hij elders werk had gevonden.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. H.H. verdiende 50 EUR per dag, dat is nog geen 5 euro per uur.

63.3. K.R.

Uit het strafdossier blijkt dat K.R. 4 à 6 dagen per week werkte van 19u tot 7u. Het feit dat hij zoveel uren arbeid presteerde tijdens de nacht en dit wekelijks gedurende een lange periode, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. K.R. verdiende 5 à 6 euro per uur, voor nachtelijke arbeid. Hij verklaarde dat hij alleen als zelfstandige kon werken gezien zijn tijdelijk verblijfsstatuut. Mocht hij de keuze hebben, had hij liever elders gewerkt.

63.4. M.W.

Uit het strafdossier blijkt dat M.W. zes dagen op zeven 12 à 13 uren per dag arbeid

presteerde zonder recht te hebben op een dag verlof of een ziektedag. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde en dit wekelijks gedurende een lange periode, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. M.W. verdiende 4 euro per uur. Zodra hij elders werk vond, is hij vertrokken.

63.5. S.Z.

Uit het strafdossier blijkt dat S.Z. 15 à 20 dagen per maand werkte en dit gedurende 6 à 10 uren per dag. Hij verdiende 1.000 EUR per maand. Hij stelde verlof te kunnen nemen wanneer hij dit wou. S.Z. was ook de zaakvoerder van M. BV, waarvan hij de aandelen overkocht van de eerste beklaagde. Met deze vennootschap baatte S.Z. een nachtwinkel in Waregem uit.

De rechtbank kan hieruit niet afleiden dat de arbeidsomstandigheden waarin S.Z. werd tewerkgesteld in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Het strafdossier bevat evenmin andere elementen waaruit zou blijken dat dit het geval was. Ook het hierboven beschreven systeem van afhankelijkheid dat binnen de A. BV werd gecreëerd, kan ten aanzien van S.Z. niet worden aangetoond.

In hoofde van S.Z. wordt zodoende niet aangetoond dat de tewerkstelling in strijd met de menselijke waardigheid plaatsvond.

63.6. S.M.

Uit het strafdossier blijkt dat S.M. zeven dagen op zeven 15 uren per dag arbeid presteerde zonder recht te hebben op een dag verlof. Hij werkte ofwel van 7u tot 22u ofwel van 22u tot 7u. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. S.M. verdiende ongeveer 4 euro per uur. Hij is uiteindelijk vertrokken zodra hij elders werk had.

63.7. U.M.

Uit het strafdossier blijkt dat U.M. zeven dagen op zeven 12 uren per dag arbeid presteerde zonder recht te hebben op een dag verlof. Als hij dit vroeg, dreigde men hem te zullen buitengooien. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde en dit wekelijks gedurende een lange periode, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid, aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. U.M. verdiende ongeveer 5,55 euro per uur. Bovendien verklaarde hij dat hij wilde stoppen, maar dit pas mocht wanneer hij zijn sociale bijdragen kon terugbetalen.

U.M. was ook verplicht om in de winkel te werken als hij wilde wonen in het appartement boven de (...). Gezien zijn statuut was het vinden van een woning zeer moeilijk, van dit gegeven werd misbruik gemaakt. U.M. wilde nochtans eerst Nederlands leren en een inburgeringscursus volgen, dit werd hem echter onmogelijk gemaakt doordat hij moest werken om er te kunnen wonen.

U.M. verklaarde verschillende keren angst te hebben om zijn verklaring af te leggen, daar dit problemen kan veroorzaken voor zijn familie in Pakistan, die de familie van de eerste en de derde beklaagde kent. U.M. werd na het afleggen van zijn verklaring ook opnieuw benaderd door de derde beklaagde en B.Mo.. Hij deed daarvan aangifte bij de politie en verklaarde dat de toon waarop hij bij deze ontmoeting werd aangesproken hem schrik aanjoeg.

Tenslotte verklaarde U.M. dat via de camera's alles te zien is wat hij in de winkel doet en dat de eerste beklaagde al eens boos op hem was omdat hij bijvoorbeeld de kassa niet had geteld.

Het feit dat U.M. verklaarde dat hij zich geen slachtoffer voelde van economische uitbuiting omdat hij een loon kreeg en een huis, doet geen afbreuk aan de hierboven gedane pertinente vaststellingen.

63.8. Z.W.

Uit het strafdossier blijkt dat Z.W. zes dagen op zeven 11 uren per dag arbeid presteerde zonder recht te hebben op een dag verlof of extra's op feestdagen. Hij kreeg zelfs geen verlof om zijn lessen Nederlands te volgen. Het feit dat hij dagelijks zoveel uren arbeid presteerde en dit wekelijks gedurende een lange periode, is op zichzelf in strijd met de menselijke waardigheid.

De tewerkstelling was des te meer in strijd met de menselijke waardigheid aangezien de verloning van deze arbeid volstrekt ontoereikend was. Z.W. verdiende ongeveer 6 euro per uur.

Z.W. mocht gratis wonen boven de winkel aan de (...), waarover hij verklaarde dat er geen douche en geen warm water was en hij zelf alles proper en leefbaar diende te maken. Zijn woonomstandigheden waren dan ook in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Hij is met de eerste beklaagde in ruzie gekomen nadat hij moest verhuizen naar de (...). Uiteindelijk is hij gestopt nadat hij aan de winkel in de (...) in elkaar werd geslagen op 17 mei 1018. Dit gebeurde volgens betrokkene, daarin bevestigd door M.W., door de eerste beklaagde en zijn entourage.

Samengevat:

Het werken aan een duidelijk lager loon dan het minimumloon, het werken aan een regime van niet minder dan 70 uren per week, de omstandigheid dat camera's de privacy van de werknemers aantasten en de vaststelling dat geen verlof- of ziektedagen werden toegestaan, zelfs niet voor het volgen van Nederlandse lessen of een inburgeringscursus, bewijzen afdoende dat de tewerkgestelde werknemers aan het werk werden gezet in omstandigheden

die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. De rechtbank oordeelt zodoende dat vaststaat dat het businessmodel waarop de werking van A. BV gesteund is, getuigt van economische uitbuiting. Dit blijkt niet alleen uit de hierboven reeds besproken constructie van schijnzelfstandigheid waarmee werd gewerkt teneinde geen socialezekerheidsbijdragen te moeten betalen, doch ook uit de vaststelling dat de zogenaamde "werkende vennoten" gedurende vele uren na elkaar moesten werken in ruil voor een schamele vergoeding waarbij een systeem van nagenoeg volledige economische en sociale afhankelijkheid werd gecreëerd zoals hierboven uiteengezet. Zij hadden geen redelijk alternatief dan zich te laten uitbuiten.

Bovendien stelt de rechtbank vast dat in hoofde van U.M. misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin hij verkeerde, met name de precaire sociale toestand waarin hij verkeerde. Immers had U.M. nood aan een woonst en kon hij deze alleen verkrijgen als hij ook zou werken in de winkel. Hij had zodoende in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze dan zich te laten misbruiken. De verzwarende omstandigheid zoals voorzien in artikel 433septies, 2° Strafwetboek is zodoende bewezen wat U.M. betreft.

Wat B.A., H.H., K.R., M.W., S.M. en Z.W. betreft, oordeelt de rechtbank dat het strafdossier onvoldoende elementen bevat teneinde zonder enige redelijke twijfel te kunnen oordelen dat het misdrijf werd gepleegd door gebruik te maken van enige kwetsbare toestand waarin zij verkeerden. De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen C en F, worden zodoende heromschreven en nieuwe tenlasteleggingen M en N worden toegevoegd als volgt:

*"**bij samenhang***
de eerste, de tweede,
C mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandighe-den die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administra-tieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken per-soon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te Gent in de periode van 1 februari 2017 tot en met 13 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

bij samenhang
de derde,
F mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te (...) in de periode van 1 juli 2019 tot en met 13 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

bij samenhang
de eerste en de tweede
M. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten,

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

te (...) in de periode van 1 februari 2017 tot en met 20 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes
Namelijk
B.A. van 1/10/2018 tot 31/03/2019
H.H. van 1/02/2018 tot 28/02/2018
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020
M.W. van 1/02/2017 tot 31/03/2017
S.M. van 1/02/2018 tot 9/02/2018
Z.W. van 6/04/2017 tot 17/05/2018

Strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4 en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een gevangenisstraf

van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €;
De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)"

bij samenhang
de derde
N. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten,

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

te (...) in de periode van 1 juli 2019 tot en met 20 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: een
Namelijk
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020

Strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4 en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €;
De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)"

De feiten, voorwerp van de heromschreven tenlasteleggingen C en F zoals heromschreven met inbegrip van de verzwarende omstandigheid zoals voorzien in artikel 433septies 2° Strafwetboek, zijn zodoende bewezen met betrekking tot U.M..

De eerste en de tweede beklaagde worden vrijgesproken voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging C zoals heromschreven, voor wat S.Z. betreft.
De derde beklaagde wordt vrijgesproken voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging F zoals heromschreven, voor wat S.Z. betreft.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen M en N, telkenmale zoals heromschreven, zijn bewezen.

Geen van de argumenten in de conclusie van de tweede beklaagde is van aard om aan hetgeen hierboven werd uiteengezet, afbreuk te doen.

De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen G en H: tewerkstelling buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning en niet-DIMONA

64. Onder deze tenlasteleggingen worden de derde en de vijfde beklaagde vervolgd wegens de illegale tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan en een daaruit voortvloeiende niet-DIMONA-melding.

De rechtbank stelt vast dat de in de dagvaarding vermelde werknemer, U.S., illegaal in het land was op het tijdstip van de vaststellingen, met name 15 december 2020, en zodoende niet over enige verblijfsvergunning beschikte.

De rechtbank oordeelt dat in het strafdossier onvoldoende gegevens voorhanden zijn waaruit de daadwerkelijke tewerkstelling van U.S. op 15 december 2020 blijkt. U.S. werd weliswaar aangetroffen in de winkel te (...), doch deze was gesloten op dit tijdstip van aantreffen. Bovendien werd U.S. niet verhoord en legde hij enkel een spontane verklaring af ten aanzien van de onderzoekers op het moment van hun vaststellingen op 15 december 2020, waarbij zij hem vroegen wat hij daar deed om zich ervan te vergewissen dat hij geen inbreker was. De rechtbank oordeelt dan ook dat deze spontane verklaring in hoofde van U.S. gekleurd kan zijn door zijn vrees om als inbreker te worden beschouwd en vervolgens te worden meegenomen, hetgeen hem gezien zijn precair (illegaal) verblijfsstatuut deed panikeren.

Aangezien de tewerkstelling van U.S. niet bewezen is, worden de derde en de vijfde beklaagde vrijgesproken voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen G en H.

Tenlasteleggingen I en K: oplichting in het sociaal strafrecht – overbruggingsrecht in het kader van de coronapandemie

65. Onder de tenlastelegging I worden de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde vervolgd wegens oplichting in het sociaal strafrecht door op naam van U.M. en op naam van de eerste beklaagde een overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd, terwijl A. BV, de tweede beklaagde, niet gedwongen moest sluiten wegens de coronapandemie en zodoende niet voldaan was aan de wettelijke voorwaarden daartoe.

66. Onder de tenlastelegging K worden de derde en de vierde beklaagde vervolgd wegens oplichting in het sociaal strafrecht door op naam van de derde beklaagde een overbruggingsrecht voor zelfstandigen te hebben aangevraagd, terwijl A. BV, de tweede beklaagde, niet gedwongen moest sluiten wegens de coronapandemie en zodoende niet voldaan was aan de wettelijke voorwaarden daartoe en V. BV, de vijfde beklaagde, geen omzetdaling heeft gehad wegens de coronapandemie.

67. Overeenkomstig artikel 4, 3° van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen (*B.S.* 6 januari 2017) kan er een overbruggingsrecht worden toegekend aan de zelfstandigen, helpers en meewerkende echtgenoten die, door omstandigheden onafhankelijk van hun wil, gedwongen worden elke zelfstandige activiteit te onderbreken. De wet van 23 maart 2020 tot wijziging van de wet van 22 december 2016 houdende invoering van een overbruggingsrecht ten gunste van zelfstandigen en tot invoering van tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19 ten gunste van zelfstandigen (*B.S.* 24 maart 2020) voorziet in een bijzondere toepassing van het voormelde artikel 4, 3° van de wet van 22 december 2016 (zie artikel 3, §3 van de wet van 23 maart 2020). Artikel 3 van de wet van 23 maart 2020 voorziet dat de bepalingen van het hoofdstuk 'Tijdelijke maatregelen in het kader van COVID-19' van toepassing zijn op zelfstandigen, helpers en meewerkende echtgenoten die naar aanleiding van COVID-19 gedwongen worden hun zelfstandige activiteit te onderbreken. In de artikelen 4 en 4bis van

de wet van 23 maart 2020 wordt gesteld dat deze activiteit (rechtstreeks) dient te behoren tot de activiteiten zoals bedoeld in het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en elk later ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Artikel 1 van dit (inmiddels opgeheven) MB bepaalde dat handelszaken en winkels gesloten moesten zijn, met uitzondering van onder meer de voedingswinkels, met inbegrip van de nachtwinkels en de krantenwinkels. Alle winkels, dus ook voedingswinkels en nachtwinkels, dienden om 22u te sluiten. Bij ministerieel besluit van 8 mei 2020 (in werking getreden op 11 mei 2020) werd beslist dat handelszaken en winkels terug mochten openen, behalve deze opgesomd in artikel 1 (de zogenaamde contactberoepen). Nachtwinkels dienden nog steeds te sluiten om 22u. Bij ministerieel besluit van 5 juni 2020 (in werking getreden op 8 juni 2020) werd beslist dat nachtwinkels dienden te sluiten om 1u. Echter bij ministerieel besluit van 24 juli 2020 (in werking getreden op 1 augustus 2020) werd het sluitingsuur voor de nachtwinkels opnieuw op 22u gebracht. Dit is zo gebleven gedurende de resterende incriminatieperiode.

68. Uit het onderzoek is gebleken dat de Express Market (in de volksmond T.), die wordt uitgebaat door A. BV, gelegen aan de (...) te (...), 24 uur op 24 geopend was. Door de eerste beklaagde werd destijds bekomen dat de winkel als een dagbladhandel dient te worden aangezien. Zodoende is deze niet gebonden aan openingsuren en verplichte sluitingsdagen. Naar aanleiding van de coronapandemie is België in lockdown gegaan met ingang van 14 maart 2020. Zoals hierboven reeds uiteengezet, mochten winkels die essentiële goederen verkochten geopend blijven. De krantenwinkels werden in het ministerieel besluit van 23 maart 2020 uitdrukkelijk uitgesloten van de verplichte sluitingsmaatregel. De vestiging aan de (...) diende zodoende niet volledig te sluiten, deze moest wel om 22u gesloten worden.

Bovendien blijkt uit het strafdossier dat er voor de maanden maart, april en mei 2020 bankkaartbetalingen werden ontvangen en ook dagontvangsten werden ingeschreven. De rechtbank verwijst in dit verband naar de resultaten van het bankonderzoek (Kaft I, OK 1, p. 620), waaruit blijkt dat de vennootschapsrekening van A. BV in de periode van 1 januari 2020 tot 5 november 2020 werd gecrediteerd met een bedrag van 718.553,00 EUR waarvan 555.912,40 EUR werd overgeschreven door Six Payments Services Europe, zijnde de beheerder van de bankkaartbetalingen. Tevens wordt verwezen naar de foto's van het dagontvangstenboek voor de maanden maart tot en met oktober 2020 die werden gevoegd (Kaft I, OK 1, p. 652 – 659).

Er kan zodoende geen sprake zijn van 'het onderbreken van een zelfstandige activiteit naar aanleiding van COVID-19' in hoofde van U.M. en de eerste beklaagde nu de winkel aan de (...) niet verplicht diende te sluiten (dit werd nochtans wel als motivatie vermeld op de aanvragen, zie Kaft I, OK 2, p. 129: "J'ai du interrompre complètement mon activité indépendante" – vrij vertaald: Ik heb mijn zelfstandige activiteit volledig moeten onderbreken- alsook Kaft I, Ok 2, p. 146 en 147: "Verplichte sluiting: yes"). Dat de winkel ook geenszins gesloten was, blijkt uit de vaststelling dat er blijvend inkomsten werden geregistreerd voor A. BV. De Express Market was gewoon geopend, de zelfstandige activiteiten werden zodoende niet onderbroken. Er was dan ook niet voldaan aan de voorwaarden bepaald in de wet van 23 maart 2020 om van een overbruggingsrecht in het kader van COVID-19 te genieten. De uitgekeerde bedragen werden dan ook onterecht ontvangen.

In hoofde van U.M. (tenlastelegging I) gaat het om een totaal bedrag van 5.166,76 EUR, dat werd ontvangen voor de maanden maart, april, mei en juni 2020. In hoofde van de eerste beklaagde gaat het om een totaal bedrag van 4.842,30 EUR, dat werd ontvangen voor de maanden maart, april en mei 2020.

69. Met betrekking tot V. BV is gebleken dat de maatschappelijke zetel tot en met 30 april 2021 gelegen was te (...). Op 15 december 2020 omstreeks 15u begaven de onderzoekers zich tot aan de zetel. Zij stelden vast dat er een nachtwinkel gelegen was die gesloten was. Volgens een buurtbewoner was dit reeds sedert eind september 2020 het geval. De uitbater zou in de nachtwinkel in (...) aan de kerk werken. De onderzoekers begaven zich vervolgens naar deze nachtwinkel, gelegen te (...) (tevens de maatschappelijke zetel met ingang van 1 mei 2021). De winkel is gesloten. Volgens buurtbewoners is de winkel 's avonds geopend tot rond 21u à 22u, dit zou reeds van voor de coronamaatregelen het geval zijn. D.C., tevens woonachtig aan het (...), verklaarde dat de winkel in (...) gedurende het ganse voorjaar van 2020 geopend was, deze zorgde toen voor veel overlast. Sedert half september is de winkel gesloten. De derde beklaagde verklaarde dat de winkels gesloten werden, omdat er geen klanten kwamen. Dit werd ook als motivatie vermeld in de aanvraag voor overbruggingsrecht van 16 mei 2020 (Kaft I, OK 2, p. 116). Bovendien was zijn neef ziek en werkten ze zonder personeel, dus hij kon sowieso maar in 1 winkel tegelijk staan, vandaar dat ze alternerend open waren. Hij stelde geen inkomensverlies te lijden als er één van de winkels gesloten is, hij werkt ook nog bij A. BV, de tweede beklaagde. Als motivatie op de aanvragen werd onder meer nog vermeld: 'santé fragile' (vrij vertaald: zwakke gezondheid), 'night shop', 'nachtwinkels'(zie Kaft I, OK 2, p. 117 t/m 123).

Er kan zodoende geen sprake zijn van 'het onderbreken van een zelfstandige activiteit naar aanleiding van COVID-19' in hoofde van de derde beklaagde. De sluiting van de winkels van V. BV had duidelijk een andere oorzaak dan de maatregelen genomen in het kader van COVID-19. De derde beklaagde verklaarde bovendien geen inkomensverlies te lijden. Er was zodoende niet voldaan aan de voorwaarden bepaald in de wet van 23 maart 2020 om van een overbruggingsrecht in het kader van COVID-19 te genieten. De uitgekeerde bedragen werden dan ook onterecht ontvangen.

In hoofde van de derde beklaagde werd voor de maanden maart 2020 tot en met januari 2021 een totaal bedrag van 22.274,99 EUR uitgekeerd. De rechtbank stelt vast dat de aanvragen voor de overbruggingsrechten tot en met december 2020 (waarvoor een totaal bedrag van 19.046,79 EUR werd uitgekeerd) dateren van voor 30 november 2020. De rechtbank stelt vast dat uit het bankonderzoek blijkt dat voor januari 2021 nog een bedrag van 3.228,20 EUR werd uitgekeerd. De rechtbank heeft geen informatie omtrent de datum waarop dit overbruggingsrecht werd aangevraagd, echter aangezien de begeleidende e-mail van X. aan de onderzoekers dateert van 10 december 2020 (Kaft I, OK 2, p. 110), gaat de rechtbank ervan uit dat de aanvraag voor het overbruggingsrecht voor de maand januari 2021 op dat tijdstip nog niet was gebeurd, daar in het geval dit wel zo was geweest eveneens een kopie van de aanvraag door X. zou zijn gevoegd zoals dit voor de voorafgaandelijke maanden ook het geval was. Aangezien de incriminatieperiode maar loopt tot en met 30 november 2020 en de aanvraag voor het overbruggingsrecht voor de maand januari 2021 van daarna dateert, is de rechtbank daarvoor niet gevat. De derde en de vierde beklaagde dienen dan ook in ieder geval te worden vrijgesproken voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging K, voor wat

een bedrag van 3.228,20 EUR betreft.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven zijn voor het overige bewezen.

Waar de tweede beklaagde in conclusies opwerpt dat de bevoegde administratie de aanvragen heeft goedgekeurd en zodoende de indruk zou hebben gewekt dat werd voldaan aan de voorwaarden, merkt de rechtbank op dat dit element geenszins relevant is in de beoordeling van de feiten aangezien haar (alsook de andere beklaagden) net wordt verweten dat het overbruggingsrecht werd aangevraagd terwijl daartoe geenszins de voorwaarden vervuld waren. Het gegeven dat de bevoegde administratie in een eerste fase tot voorlopige goedkeuring van de aanvraag overgaat, kan dus geenszins enig akkoord behelzen met de foutieve informatie zoals in de aanvraag verstrekt. De rechtbank wijst er overigens op dat de federale overheid ervoor heeft geopteerd om te vertrekken vanuit het vertrouwensbeginsel, waarbij ervan uit werd gegaan dat er correcte informatie zou worden verschaft. Dit net om tegemoet te komen aan de vele financiële problemen waarmee diverse zelfstandigen ingevolge de verplichte onderbreking van de zelfstandige activiteit naar aanleiding van de coronamaatregelen te kampen hadden. Dat hierdoor mogelijk een deur werd opengezet voor misbruik, is evenmin relevant voor de beoordeling van deze zaak.

De concrete toerekening wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen J en L: subsidiefraude

70. Onder de tenlastelegging J worden de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde vervolgd wegens het door middel van onjuiste verklaringen ten onrechte te hebben aangevraagd en ontvangen van coronapremies, terwijl A. BV, de tweede beklaagde, niet onderhevig was aan een sluiting wegens de coronapandemie.

71. Onder de tenlastelegging L worden de derde, de vierde en de vijfde beklaagde vervolgd wegens het door middel van onjuiste verklaringen ten onrechte te hebben aangevraagd en ontvangen van coronapremies, terwijl V. BV, de vijfde beklaagde, niet onderhevig was aan een sluiting wegens de coronapandemie.

72. Artikel 1 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933) bepaalt dat elke verklaring afgelegd in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, die geheel of gedeeltelijk ten laste van de Staat, een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, van de Europese Gemeenschap of een andere internationale instelling is, of geheel of gedeeltelijk bestaat uit openbare gelden, oprecht en volledig moet zijn. Hij die weet of moest weten dat hij geen recht meer heeft op het gehele bedrag van een subsidie, vergoeding of toelage, bedoeld in het eerste lid, is verplicht dit te verklaren.

73. Bij Besluit van de Vlaamse Regering van 20 maart 2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (*B.S.* 30 maart 2020) werd beslist tot toekenning van een forfaitaire subsidie van 4.000 EUR aan ondernemingen die alle dagen verplicht gesloten zijn ten gevolge van de coronavirusmaatregelen, en waarbij hun locatie gesloten is. Dit betreft de zogenaamde ***corona hinderpremie***.

Bij Besluit van de Vlaamse Regering van 10 april 2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de exploitatiebeperkingen opgelegd door de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus (*B.S.* 17 april 2020) werd beslist tot toekenning van een ***corona compensatiepremie*** aan ondernemingen die een omzetverlies van minstens 60% hebben geleden in een periode van 1 maand vanaf de heropening ten opzichte van een referentieperiode het jaar voordien.

Bij Besluit van de Vlaamse Regering van 12 juni 2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die een omzetdaling hebben ondanks de versoepelde coronavirusmaatregelen (*B.S.* 22 juni 2020) werden de voornoemde twee besluiten gewijzigd in die zin dat de toekenning van de corona hinderpremie en corona compensatiepremie werd verlengd in de vorm van de zogenaamde ***corona ondersteuningspremie*** voor ondernemingen in de zogenaamde doorstartperiode, i.e. de periode waarin de onderneming doorstart na de versoepeling van de coronavirusmaatregelen. Enkel de ondernemingen die in aanmerking kwamen voor de corona hinderpremie of de corona compensatiepremie vallen onder het toepassingsgebied van de corona ondersteuningspremie.

Bij Besluit van de Vlaamse Regering van 7 augustus 2020 betreffende het ***Vlaams Beschermingsmechaaisme*** voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen vanaf 29 juli 2020 (*B.S.* 17 augustus 2020), zoals gecorrigeerd in het B.S. van 24 augustus 2020, werd beslist om een subsidie toe te kennen aan ondernemingen die door de maatregelen van de Nationale Veiligheidsraad genomen vanaf 29 juli 2020 inzake het coronavirus en de daaruit voortvloeiende maatregelen van de bevoegde autoriteiten inzake burgerlijke veiligheid, exploitatiebeperkingen kennen met een serieuze omzetdaling (minstens 60 %) in de periode van 1 augustus tot 30 september 2020 tot gevolg. De referentieperiode is de overeenkomstige periode in 2019. Enkel de ondernemingen die in aanmerking kwamen voor de corona hinderpremie of de corona compensatiepremie vallen onder het toepassingsgebied van het Vlaams Beschermingsmechanisme. Ondernemingen die een verminderde omzet hebben die niet het gevolg is van de coronamaatregelen opgelegd door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 29 juli 2020 inzake het coronavirus en de daaruit voortvloeiende maatregelen van de bevoegde autoriteiten inzake burgerlijke veiligheid komen niet in aanmerking.

Bij Besluit van de Vlaamse Regering van 23 oktober 2020 betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen op 6 en 16 oktober 2020 (*B.S.* 30 oktober 2020) werd beslist om een subsidie toe te kennen aan ondernemingen die door de maatregelen van het Overlegcomité vanaf 6 en 16 oktober 2020 inzake het coronavirus en de daaruit voortvloeiende maatregelen van de bevoegde autoriteiten inzake burgerlijke veiligheid, exploitatiebeperkingen kennen met een serieuze omzetdaling (minstens 60 %) in ofwel de periode van 1 oktober tot en met 15 november 2020, ofwel de periode van 19 oktober tot en met 15 november 2020 tot gevolg. Dit betreft het zogenaamde ***Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme***. De referentieperiode is de overeenkomstige periode in 2019. Ondernemingen moeten aantonen dat hun omzetdaling van minstens 60% het gevolg is van de substantiële exploitatiebeperkingen die ze ondervinden door de coronamaatregelen opgelegd door het Overlegcomité vanaf 6 en 16 oktober 2020 inzake het coronavirus en de daaruit voortvloeiende maatregelen van de bevoegde autoriteiten inzake burgerlijke

veiligheid. Ondernemingen die een verminderde omzet hebben die niet het gevolg is van de coronamaatregelen opgelegd door het Overlegcomité vanaf 6 en 16 oktober 2020 inzake het coronavirus en de daaruit voortvloeiende maatregelen van de bevoegde autoriteiten inzake burgerlijke veiligheid komen niet in aanmerking.

74. De rechtbank verwijst naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet omtrent de al dan niet verplichte sluiting van de winkels van A. BV en V. BV (randnummers 68 en 69).

74.1. Wat A. BV betreft, stelt de rechtbank het volgende vast:

- er werden op 3 april 2020 corona hinderpremies (dossier 2020CHP8847) aangevraagd en in de maanden april, mei en juni 2020 werd een bedrag van 12.640,00 EUR ontvangen op de vennootschapsrekening, terwijl de vestiging aan (...) niet gesloten was en er door het opgelegde vervroegde sluitingsuur geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer;
- er werd een subsidie ingevolge het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme (dossier 2020NVB207307) aangevraagd met als reden "*mijn onderneming had een omzetdaling van minstens 60 % in de periode 1 oktober 2020 tot 15 november 2020*", er werd bijgevolg op 28 december 2020 een bedrag van 11.250,00 EUR uitbetaald op de vennootschapsrekening, terwijl de sluiting en de daarmee gepaard gaande omzetdaling te wijten was aan de gerechtelijke verzegeling in de periode van 13 oktober 2020 tot en met 18 december 2020;
- er werden subsidies ingevolge het Vlaams Beschermingsmechanisme (dossiers 2021VB4309628, 2021VB5336583 en 2021VB7419982) aangevraagd met telkens als reden "*mijn onderneming was verplicht te sluiten gedurende de periode 1 januari 2021 tot en met 31 januari 2021, 1 februari 2021 tot en met 28 februari 2021, 1 april 2021 tot en met 30 april 2021*", er werd bijgevolg een totaal bedrag van 13.979,30 uitbetaald op de vennootschapsrekening op 10 en 20 maart 2021 en 9 mei 2021, terwijl de vestiging aan de (...) niet gesloten was en er geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer.

74.2. Wat V. BV betreft stelt de rechtbank het volgende vast:

- een op 9 april 2020 aangevraagde corona hinderpremie (2020CHP101314) werd geweigerd, aangezien de nachtwinkel te (...) niet verplicht diende te worden gesloten ingevolge de coronamaatregelen;
- een op 12 mei 2020 aangevraagde corona compensatiepremie (2020CCP048513) werd eveneens geweigerd;
- op 4 juni 2020 werd een corona compensatiepremie (2020CCP079692) aangevraagd met als reden "*mijn onderneming heeft in de periode van 14 maart 2020 tot 30 april 2020 een omzetdaling van minstens 60 % gehad omwille van substantiële exploitatiebeperkingen*" en als bijkomende beschrijvingen "*ingevolge de maatregelen van de regering moeten wij onze nachtwinkels tem 07-06-20 sluiten om 22H00. Hierdoor hebben wij 50 % klanten minder per dag en is onze omzet teruggelopen tot 30 % van de normale omzet*". Op 29 juli 2020 werd een bedrag van 6.000,00 EUR uitbetaald op de vennootschapsrekening, terwijl de vestigingen te (...) en (...) niet gesloten waren door de coronamaatregelen maar wel door een personeelsgebrek en een gebrek aan klanten en er bovendien geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, door de inspectie werd zelfs een omzetstijging vastgesteld in

de periode van 14 maart 2020 tot eind april 2020 in vergelijking met de referentieperiode het jaar voordien;
- op 6 augustus 2020 werd een corona ondersteuningspremie (2020COP120305) aangevraagd met als reden *"geen sluiting, 60 % omzetdaling in mei 2020"* en op diezelfde datum werd een bedrag van 4.000,00 EUR uitbetaald op de vennootschapsrekening, terwijl er geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, door de inspectie werd zelfs een omzetstijging vastgesteld in de periode van 1 mei 2020 tot en met 31 mei 2020 in vergelijking met de referentieperiode het jaar voordien;
- op 2 december 2020 werd een subsidie ingevolge het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme (2020NVB188387) aangevraagd met als reden "*mijn onderneming had een omzetdaling van minstens 60 % in de periode 19 oktober 2020 – 15 november 2020*" en op diezelfde datum werd een bedrag van 3.303,99 EUR uitbetaald op de vennootschapsrekening, terwijl er geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, door de inspectie werd zelfs een omzetstijging vastgesteld in de periode van 19 oktober 2020 tot 15 november 2019 in vergelijking met de referentieperiode het jaar voordien;
- op 18 maart 2021 werd een subsidie ingevolge het Vlaams Beschermingsmechanisme (2021VB5331609) aangevraagd met als reden *"mijn onderneming was verplicht te sluiten gedurende de periode 1 februari 2021 tot en met 28 februari 2021"* en op diezelfde datum werd een bedrag van 7.500,00 EUR uitbetaald op de vennootschapsrekening, terwijl de vestigingen te (...) en (...) niet gesloten waren door de coronamaatregelen maar wel door een personeelsgebrek en een gebrek aan klanten en er bovendien geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, door de inspectie werd zelfs een omzetstijging vastgesteld voor de maand februari 2021 in vergelijking met de referentieperiode het jaar voordien.

Na daaromtrent te zijn bevraagd door de inspectiediensten van de VLAIO, werden door de vierde beklaagde zowel met betrekking tot de tweede beklaagde als de vijfde beklaagde overzichten van de grootboekrekeningen bijgebracht, doch deze bleken niet overeen te stemmen met de btw-aangiftes gedaan in dezelfde periodes.

Bij de elektronische aanvragen wordt vooreerst gevraagd om te verklaren op eer dat *"de gegevens in deze steunaanvraag naar waarheid, correct en volledig ingevuld zijn"*. Door de elektronische ondertekening van de aanvragen bevestigt de aanvrager dat de gegevens die werden ingevuld overeenstemmen met de waarheid.

De verklaringen bij de aanvragen tot het verkrijgen van de bovengenoemde premies werden zodoende wetens en willens onjuist of onvolledig afgelegd en dit in strijd met de bepalingen van het voornoemde KB van 31 mei 1933. De uitgekeerde subsidies werden dan ook onterecht ontvangen. Deze handeling wordt strafbaar gesteld in artikel 2, §4 van het KB.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven zijn bewezen.

Waar de tweede beklaagde in conclusies opwerpt dat de VLAIO de aanvragen heeft goedgekeurd en zodoende de indruk zou hebben gewekt dat werd voldaan aan de voorwaarden, merkt de rechtbank op dat dit element geenszins relevant is voor de beoordeling van de feiten, aangezien haar (alsook de andere beklaagden) net wordt verweten dat de verklaringen bij de aanvragen tot het verkrijgen van deze premies wetens en willens onjuist werden afgelegd. Het gegeven dat de VLAIO in een eerste fase tot voorlopige goedkeuring van de aanvraag overgaat, kan dus geenszins enig akkoord behelzen met de

foutieve informatie zoals in de aanvraag verstrekt. De rechtbank wijst er overigens op dat de Vlaamse Overheid ervoor heeft geopteerd om te vertrekken vanuit het vertrouwensbeginsel, waarbij ervan uit werd gegaan dat er correcte informatie zou worden verschaft. Dit net om tegemoet te komen aan de vele financiële problemen waarmee diverse ondernemingen ingevolge de coronamaatregelen daadwerkelijk te kampen hadden. Dat hierdoor mogelijk een deur werd opengezet voor misbruik, is evenmin relevant voor de beoordeling van onderhavige zaak.

De concrete toerekening wordt hieronder verder besproken.

Toerekening

De eerste beklaagde

75. De eerste beklaagde wordt vervolgd in zijn hoedanigheid van aangestelde of lasthebber van A. BV, met name als zaakvoerder van A. BV tot en met 31 maart 2019 en vanaf 1 april 2019 als feitelijk zaakvoerder van A. BV B onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J en M zoals heromschreven, dan wel als dader/mededader aan deze feiten.

Als zaakvoerder fungeerde de eerste beklaagde als lasthebber van A. BV. Hij oefende werkgeversgezag uit en had beslissingsbevoegdheid inzake de naleving van de sociaalrechtelijke wetten. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt tevens dat hij vanaf 1 april 2019 optrad als feitelijk zaakvoerder van A. BV. De rechtbank verwijst in dit verband onder meer naar:

- de verklaring van K.R., die stelt dat de derde beklaagde eigenlijk de zaakvoerder is, maar dat het de eerste beklaagde is als de derde beklaagde naar Engeland is, hetgeen volgens hem 50 % van de tijd het geval is;
- de verklaring van U.M., die stelt dat de derde beklaagde eigenlijk de baas is maar de verantwoordelijkheid aan de eerste beklaagde heeft gegeven omdat hij nog een winkel heeft;
- de verklaring van de derde beklaagde, die stelt dat de eerste beklaagde iets meer verantwoordelijkheid heeft aangezien hij zelf zijn werk door de eerste beklaagde laat doen omdat deze meer ervaring heeft;
- de vaststelling dat uit het bankonderzoek is gebleken dat de eerste beklaagde ook na de stopzetting van zijn mandaat als zaakvoerder nog over een volmacht op de vennootschapsrekening en een bankkaart daarvan beschikte;
- de vaststelling dat uit diverse verklaringen is gebleken dat de eerste beklaagde 's avonds nog steeds in de winkel aan de (...) langsging om de kassa te legen en de gelden naar de bank te brengen;
- de vaststelling dat bij de huiszoeking in de woning te (...), waarbij de derde beklaagde niet aanwezig was en volgens de andere bewoners reeds sedert geruime tijd naar het buitenland was vertrokken, een grote som cash geld werd aangetroffen in de bureauruimte en dat de eerste beklaagde verklaarde dat deze som afkomstig was van de winkel en door hem zou worden ingeschreven in het kasboek en naar de bank zou worden gebracht;
- de vaststelling dat uit diverse verklaringen blijkt dat de eerste beklaagde ook na de

stopzetting van zijn mandaat als zaakvoerder nog zeggenschap had over het personeel (zoals hierboven geherkwalificeerd).

In deze hoedanigheid van feitelijk zaakvoerder had hij zodoende ook na de stopzetting van zijn mandaat als zaakvoerder nog zeggenschap in de vennootschap A. BV en organiseerde hij mee de activiteiten van A. BV.

De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft) en M zoals heromschreven, kunnen hem zodoende worden toegerekend.

76. De rechtbank oordeelt bovendien dat ook de bewezen verklaarde tenlasteleggingen I en J aan de eerste beklaagde kunnen worden toegerekend.

De eerste beklaagde verklaarde zelf via de boekhouder een persoonlijk overbruggingsrecht te hebben gekregen. Nochtans wist de eerste beklaagde dat er van een daadwerkelijke onderbreking van de zelfstandige activiteit geenszins sprake was. De T. moest helemaal niet volledig sluiten wegens de coronapandemie, aangezien deze winkel als dagbladhandel werd beschouwd, een statuut waarvoor de eerste beklaagde destijds *nota bene* zelf heeft geijverd samen met de boekhouder, de vierde beklaagde. Er werd bovendien gedurende de hele periode in 2020 tot aan de gerechtelijke verzegeling omzet gegenereerd (zie randnummer 68). De eerste beklaagde was hiervan op de hoogte, minstens diende hij als zaakvoerder van A. BV op de hoogte te zijn geweest.

Bovendien was de eerste beklaagde ook een rechtstreekse begunstigde van de feiten, voorwerp van de tenlastelegging I, daar uit het bankonderzoek op de vennootschapsrekening blijkt dat er drie overschrijvingen gebeurden voor een totaal bedrag van 6.000 EUR naar de rekening van de eerste beklaagde onder de vermelding 'remboursement'.

Tenslotte blijkt uit de verklaring van U.M. dat de eerste beklaagde in zijn naam een overbruggingsrecht heeft aangevraagd dat hij niet zelf heeft ontvangen, daar de eerste beklaagde hem zei dat hij al een loon kreeg. Dit gegeven wordt ook bevestigd door het bankonderzoek waarbij te zien is dat de bedragen door X. op de vennootschapsrekening van A. BV worden gestort, doch op geen enkel tijdstip worden doorgestort naar Mohammad U.M. verklaarde in de periode van corona elke dag te hebben gewerkt, zonder enige vrije dag. Ook in zijn hoofde was zodoende geen sprake van een onderbreking van een zelfstandige activiteit.

De eerste beklaagde verklaarde tevens dat er voor A. BV coronapremies werden aangevraagd na een beslissing daartoe van de vennoten. Nochtans wist de eerste beklaagde dat er geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, laat staan dat enige omzetdaling al te wijten zou zijn geweest aan de coronapandemie (zie randnummer 74.1).

De eerste beklaagde heeft zodoende wetens en willens meegewerkt aan de strafbare feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen I en J, zodat deze hem kunnen worden toegerekend.

A. BV

77. A. BV wordt onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J en M zoals heromschreven, vervolgd als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis Strafwetboek, dan wel als dader/mededader aan voormelde feiten.

In het sociaal strafrecht is de werkgever de persoon die met de werknemer verbonden is door een arbeidsverhouding die gekenmerkt wordt door een ondergeschikt verband, of dit nu op grond van een overeenkomst, of op grond van een statutair of een feitelijk verband is.

Het begrip "werkgever" heeft bijgevolg een autonome betekenis die ruimer is dan de gemeenrechtelijke (arbeidsrechtelijke) betekenis ervan.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat A. BV het werkgeversgezag uitoefende, zodat de bewezen verklaarde misdrijven, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C zoals heromschreven (behoudens wat betreft S.Z. betreft) en M zoals heromschreven, op strafrechtelijk vlak aan deze vennootschap kunnen worden toegerekend als werkgever.

78. Een misdrijf kan materieel aan een rechtspersoon worden toegerekend indien de verwezenlijking van het misdrijf hetzij een intrinsiek verband heeft met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen of indien, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, het voor zijn rekening is gepleegd. Een misdrijf kan moreel aan een rechtspersoon worden toegerekend, indien blijkt dat het voor het misdrijf vereiste moreel bestanddeel aanwezig is bij de rechtspersoon. De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon heeft een autonoom karakter in die zin dat die verantwoordelijkheid geen louter afgeleide is van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersonen handelen. Dit autonoom karakter sluit echter niet uit dat bij de beoordeling van de materiële en morele toerekening van het misdrijf rekening wordt gehouden met de gedragingen van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersoon handelen, zoals daar onder meer kunnen zijn de organen van de rechtspersoon, werknemers of zij die zonder een officiële functie te vervullen het gedrag van de rechtspersoon bepalen, en dit ongeacht of dit één of meerdere natuurlijke personen betreft. Een rechtspersoon als fictieve entiteit handelt immers noodzakelijk door middel van één of meer natuurlijke personen.

Het autonoom karakter van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon belet dan ook niet dat de rechter zijn oordeel over de materiële en morele toerekening van een misdrijf aan een rechtspersoon grondt op de gedragingen van één enkele natuurlijke persoon, indien uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat die éne natuurlijke persoon het gedrag van de rechtspersoon volledig beheerst. (Cass. (2e k.) AR P.22.0050.N, 24 mei 2022).

Uit de aanvraagformulieren voor het overbruggingsrecht blijkt dat de vennootschapsrekening werd opgegeven om het overbruggingsrecht op te ontvangen. Dit was daadwerkelijk ook het geval. Uit het bankonderzoek blijkt niet dat deze aan U.M. werden doorgestort. Ook de onterecht aangevraagde en ontvangen subsidies vanwege de Vlaamse Overheid werden op de vennootschapsrekening betaald.

Uit de hierboven uiteengezette bespreking en bewezenverklaring van de tenlasteleggingen A, B, D en E, blijkt dat de eerste en de derde beklaagde met de uitbating van de vestiging aan de (...) een business concept voor ogen hadden dat erin bestond zoveel mogelijk geld te verdienen door zich te bedienen van schijnzelfstandigen die tegen een mager loon en met ontwijking van de socialezekerheidsbijdragen zoals verschuldigd voor werknemers, de daadwerkelijke arbeid verrichtten in de winkel. Zij deinsden er hierbij niet voor terug de sociale regelgeving te overtreden en hierbij strafrechtelijke inbreuken te begaan. Er was zelfs sprake van een daadwerkelijke economische uitbuiting van de schijnzelfstandigen, die door de gecreëerde afhankelijkheidssituatie geen uitweg zagen en niet anders konden dan arbeid verrichten in strijd met de menselijke waardigheid. Er is geenszins sprake van individuele beslissingen van individuen binnen de vennootschap maar wel van een daadwerkelijke bedrijfspsyche. Uit het dossier blijkt bovendien dat er een vermenging was tussen de inkomsten van de tweede beklaagde en deze van de eerste en de derde beklaagde die volgens hun eigen verklaringen ter zake hun inkomen cash uit de kassa halen. De rechtbank wijst er in dit verband op dat er bij de huiszoeking in de woning van de eerste en de derde beklaagde een grote hoeveelheid cash geld werd aangetroffen, dat volgens de eerste beklaagde afkomstig was van de winkel. Het onterecht aanvragen van overbruggingsrechten voor zelfstandigen en subsidies vanwege de Vlaamse Overheid door de eerste en de derde beklaagde met noodzakelijke hulp van de vierde beklaagde (zie verder), past dan ook volledig in dit business concept van verrijking ten nadele van de maatschappij. Het staat bovendien vast dat de gedragingen van de eerste en de derde beklaagde het gedrag van de A. BV volledig beheersen, zij hadden het daadwerkelijk voor het zeggen. De misdrijven werden voor rekening van de A. BV gepleegd.

De bewezen verklaarde misdrijven, voorwerp van de tenlasteleggingen I en J, kunnen A. BV, de tweede beklaagde, zodoende worden toegerekend.

Geen van de argumenten in de conclusie van de tweede beklaagde is van aard om aan hetgeen hierboven werd uiteengezet, afbreuk te doen.

De derde beklaagde

79. De derde beklaagde wordt vervolgd als aangestelde of lasthebber van A. BV onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen D, E, F zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft), N zoals heromschreven, en van V. BV onder de bewezen verklaarde tenlastelegging L, dan wel als dader/mededader aan voormelde feiten.

Als zaakvoerder vanaf respectievelijk 1 april 2019 fungeerde de derde beklaagde als lasthebber van A. BV. Hij oefende werkgeversgezag uit en had beslissingsbevoegdheid inzake de naleving van de sociaalrechtelijke wetten. In deze hoedanigheid van zaakvoerder in rechte had hij zodoende zeggenschap in de vennootschap A. BV en organiseerde hij mee de activiteiten van A. BV.

De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen D, E, F zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft) en N zoals heromschreven, kunnen hem zodoende worden toegerekend.

80. De rechtbank oordeelt bovendien dat ook de bewezen verklaarde tenlasteleggingen K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L aan de derde beklaagde kunnen worden toegerekend.

De derde beklaagde verklaarde zelf dat hij, na informatie daaromtrent van de boekhouder te hebben ontvangen, een persoonlijk overbruggingsrecht kreeg. Nochtans wist de derde beklaagde dat er van een daadwerkelijke onderbreking van de zelfstandige activiteit geenszins sprake was. De T. moest helemaal niet volledig sluiten wegens de coronapandemie, aangezien deze winkel als dagbladhandel werd beschouwd. Er werd bovendien gedurende de hele periode in 2020 tot aan de gerechtelijke verzegeling omzet gegenereerd (zie randnummer 68). De derde beklaagde was hiervan op de hoogte, minstens diende hij als zaakvoerder van A. BV vanaf 1 april 2019 op de hoogte te zijn geweest.
Daarnaast verklaarde de derde beklaagde zelf dat de winkels die worden uitgebaat door V. BV gesloten waren wegens een gebrek aan klanten of personeel en dus niet wegens de coronapandemie, hetgeen ook blijkt uit de op de aanvragen tot overbruggingsrecht vermelde motivatie (zie randnummer 69).

Bovendien was de derde beklaagde ook een rechtstreekse begunstigde van de feiten, voorwerp van de tenlastelegging K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft), hetgeen blijkt uit het bankonderzoek op zijn persoonlijke rekening. Nochtans verklaarde de derde beklaagde zelf dat hij geen inkomensverlies heeft geleden, aangezien hij voor corona ook geen inkomsten haalde uit V. BV.

De derde beklaagde verklaarde tevens dat er voor V. BV coronapremies werden aangevraagd na daaromtrent informatie te hebben ontvangen van de boekhouder. Nochtans wist de derde beklaagde dat er geen sprake was van een omzetdaling van 60 % of meer, laat staan dat enige omzetdaling al te wijten zou zijn geweest aan de coronapandemie (zie randnummer 74.2).

De derde beklaagde heeft zodoende wetens en willens meegewerkt aan de strafbare feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L, zodat deze hem kunnen worden toegerekend.

<u>De vierde beklaagde</u>

81. De vierde beklaagde wordt vervolgd als dader/mededader onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L.

De rechtbank oordeelt dat de vierde beklaagde zich als mededader schuldig heeft gemaakt aan de feiten, voorwerp van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L, zodat deze hem kunnen worden toegerekend.

De rechtbank verwijst in dit verband naar:

- de verklaring van de eerste beklaagde dat hij de aanvragen voor het overbruggingsrecht via zijn boekhouder, de vierde beklaagde, heeft gedaan;
- de verklaring van de derde beklaagde op 16 november 2020 dat ze via de boekhouder hadden

vernomen dat ze recht hadden op een overbruggingsrecht en dat vervolgens hebben aangevraagd, alsook de verklaring op 17 december 2020 dat *"ze gelden hebben ontvangen voor de coronaperiode"* en dat hij daarvan zelf niet echt op de hoogte is, maar zich baseert op de informatie die hij kreeg van de boekhouder, de vierde beklaagde;
- de verklaring van M.Ja. van 6 januari 2021 waarin hij stelde dat zowel het overbruggingsrecht als de subsidies vanwege de Vlaamse overheid in het kader van de coronapandemie werden aangevraagd door de boekhouder;
- de verklaring van S.Z. dat de boekhouder, de vierde beklaagde, voor hem een overbruggingsrecht heeft aangevraagd;
- de vaststelling dat de vierde beklaagde destijds samen met de eerste beklaagde heeft geijverd teneinde voor de vestiging van A. BV gelegen aan de (...) het statuut van dagbladhandel te verkrijgen, waardoor deze wist dat deze winkel niet volledig diende te sluiten vanwege de coronamaatregelen;
- de vaststelling dat de vierde beklaagde als boekhouder van A. BV en zodoende belast met de kwartaalaangiften inzake btw, op de hoogte was van de omzet van A. BV gedurende de coronapandemie, met als gevolg dat hij wist dat er geen sprake was van een onderbreking van de zelfstandige activiteit, noch van een omzetdaling van meer dan 60 % voor A. BV;
- de vaststelling dat uit de verklaringen van de eerste beklaagde blijkt dat de vierde beklaagde het aandelenregister bijhield en ook de publicaties in het Belgisch Staatsblad verzorgde, hetgeen inhoudt dat de vierde beklaagde beschikt over een kopie van de identiteitskaarten/verblijfskaarten van de verschillende zogenaamde vennoten, hetgeen overigens ook blijkt uit de door de vierde beklaagde bijgebrachte stukken in het kader van huidige procedure;
- de vaststelling dat uit de aanvraagformulieren voor het overbruggingsrecht in hoofde van U.M., de derde beklaagde, en S.Z., blijkt dat bij deze aanvragen het e-mailadres (...) werd gebruikt, zijnde één van de e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde, zodat de vierde beklaagde voor elk van deze aanvragen een bevestiging heeft ontvangen;
- de vaststelling dat bij de aanvragen tot het bekomen van een overbruggingsrecht in hoofde van de eerste beklaagde, de derde beklaagde, M.Ja., K.R. en S.Z. het e-mailadres (...) werd gebruikt, zijnde één van de e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde, zodat de vierde beklaagde voor elk van deze aanvragen een bevestiging heeft ontvangen;
- de vaststelling dat bij de aanvraag voor een corona hinderpremie voor A. BV (dossier 2020CHP08847) het e-mailadres (...) wordt vermeld, zijnde één van de

e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde;
- de vaststelling dat bij de aanvraag voor een subsidie ingevolge het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme voor A. BV (dossier 2020NVB207307) het (...) werd gebruikt, zijnde één van de e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde;
- de vaststelling dat door de dienst Inspectie van het Agentschap Innoveren en Ondernemen met betrekking tot de aanvragen in hoofde van A. BV diverse e-mails (onder meer met betrekking tot de discrepantie tussen de omzet weergegeven in de grootboekrekeningen en deze die blijkt uit de btw-aangiftes) werden verstuurd naar één van de e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde, die overigens – weliswaar onvolledig
- door hem werden beantwoord (zie stuk 1.I. bundel V.G.);
- de vaststelling dat de vierde beklaagde als boekhouder van V. BV en zodoende

belast met de kwartaalaangiften inzake btw, op de hoogte was van de omzet van V. BV, met als gevolg dat hij wist dat er geen omzetdaling was ingevolge de coronapandemie;
- de vaststelling dat bij de aanvraag voor een subsidie ingevolge het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme voor V. BV (dossier 2020NVB188387) zowel de naam, het telefoonnummer en één van de door de vierde beklaagde gebruikte e-mailadressen worden opgegeven (zie stuk 2.C. bundel V.G.);
- de vaststelling dat door de dienst Inspectie van het Agentschap Innoveren en Ondernemen met betrekking tot de aanvragen in hoofde van V. BV diverse e-mails (onder meer met betrekking tot de vaststelling dat volgens de FOD Financiën in 2019 geen omzet werd gegenereerd door V. BV) werden verstuurd naar één van de e-mailadressen in gebruik door de vierde beklaagde, die overigens door hem werden beantwoord.
Het staat zodoende vast dat de vierde beklaagde als boekhouder van zowel A. BV als V. BV kennis had van de omzet van deze beide vennootschappen alsook van het feit dat de Express Market, uitgebaat door A. BV, niet gesloten was gedurende de periodes die in de aanvragen tot het overbruggingsrecht en de subsidies vanwege de Vlaamse overheid werden aangegeven, zodat de in deze aanvragen verstrekte informatie foutief was. De vierde beklaagde wist zodoende tevens dat de zelfstandige activiteit helemaal niet onderbroken was, zoals vereist voor het bekomen van het overbruggingsrecht.

Op basis van de voormelde gewichtige en onderling integraal overeenstemmende elementen oordeelt de rechtbank, zonder enige redelijke twijfel, dat de vierde beklaagde zich als mededader schuldig heeft gemaakt aan de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L, zodat deze hem kunnen worden toegerekend.

De vaststelling dat uit het strafdossier niet blijkt dat de vierde beklaagde enige vergoeding zou hebben ontvangen voor zijn deelname in deze feiten, is op zich niet relevant daar uit het strafdossier evenmin blijkt dat de vierde beklaagde zijn reguliere prestaties op regelmatige tijdstippen factureert. Bovendien is zulks voor de totstandkoming van de in zijn hoofde bewezen verklaarde misdrijven en de deelname daaraan ook niet vereist.

Alwaar de vierde beklaagde verwijst naar de confrontatieverhoren die op zijn vraag hebben plaatsgevonden op 10 maart 2022, merkt de rechtbank op dat de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen die op dat moment werden afgelegd door de eerste en de derde beklaagde en M.Ja. bijzonder twijfelachtig is, gelet op de reeds verlopen tijdsperiode tussen dit tijdstip en de voorheen door hen afgelegde verklaringen. De rechtbank oordeelt dat de verklaringen door de eerste en de derde beklaagde en M.J., afgelegd *in tempore non suspecto*, met name toen de vierde beklaagde nog niet in het vizier van het onderzoek kwam, als betrouwbaarder dienen te worden aangemerkt.

De overige door de vierde beklaagde in conclusies opgeworpen argumenten zijn niet van die aard dat deze de hierboven gedane pertinente vaststellingen kunnen ontkrachten.

V. BV

82. V. BV wordt onder de bewezen verklaarde tenlastelegging L vervolgd als

dader/mededader.

Een misdrijf kan materieel aan een rechtspersoon worden toegerekend, indien de verwezenlijking van het misdrijf hetzij een intrinsiek verband heeft met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen of indien, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, het voor zijn rekening is gepleegd. Een misdrijf kan moreel aan een rechtspersoon worden toegerekend, indien blijkt dat het voor het misdrijf vereiste moreel bestanddeel aanwezig is bij de rechtspersoon. De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon heeft een autonoom karakter in die zin dat die verantwoordelijkheid geen louter afgeleide is van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersonen handelen. Dit autonoom karakter sluit echter niet uit dat bij de beoordeling van de materiële en morele toerekening van het misdrijf rekening wordt gehouden met de gedragingen van de natuurlijke personen die voor of namens de rechtspersoon handelen, zoals daar onder meer kunnen zijn de organen van de rechtspersoon, werknemers of zij die zonder een officiële functie te vervullen het gedrag van de rechtspersoon bepalen, en dit ongeacht of dit één of meerdere natuurlijke personen betreft. Een rechtspersoon als fictieve entiteit handelt immers noodzakelijk door middel van één of meer natuurlijke personen.

Het autonoom karakter van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van een rechtspersoon belet dan ook niet dat de rechter zijn oordeel over de materiële en morele toerekening van een misdrijf aan een rechtspersoon grondt op de gedragingen van één enkele natuurlijke persoon, indien uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat die éne natuurlijke persoon het gedrag van de rechtspersoon volledig beheerst. (Cass. (2e k.) AR P.22.0050.N, 24 mei 2022).

Alle onterecht aangevraagde en ontvangen subsidies vanwege de Vlaamse Overheid werden op de vennootschapsrekening van V. BV, de vijfde beklaagde, betaald.

De rechtbank verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot het business concept van de A. BV zoals in uitvoering gebracht door onder meer de derde beklaagde (zie randnummer 78), hetgeen zijn ingesteldheid aantoont. Het onterecht aanvragen van subsidies vanwege de Vlaamse Overheid door de derde beklaagde met noodzakelijke hulp van de vierde beklaagde (zie verder), past dan ook volledig in dit business concept van verrijking ten nadele van de maatschappij. Er is geenszins sprake van individuele beslissingen van een individu binnen de vennootschap maar wel van een daadwerkelijke bedrijfspsyche. Het staat bovendien vast dat de gedragingen van de derde beklaagde het gedrag van de A. BV volledig beheersen, hij had het daadwerkelijk voor het zeggen, de enige andere zaakvoerder, B.Mo., was ziek en niet betrokken bij het beheer. De misdrijven werden zodoende voor rekening van de V. BV gepleegd.

De bewezen verklaarde misdrijven, voorwerp van de tenlastelegging L, kunnen V. BV, de vijfde beklaagde, zodoende worden toegerekend.

Geen van de argumenten in de conclusie van de vijfde beklaagde is van aard om aan hetgeen hierboven werd uiteengezet, afbreuk te doen.

IV. STRAF

Algemeen

83. De eerste, de tweede en de derde beklaagde organiseerden sociale fraude door bewust een onechte constructie op te zetten met "werkende vennoten" die in feite werknemers en dus schijnzelfstandigen waren. Aldus werden op grote schaal socialezekerheidsbijdragen ontdoken en ondermijnden zij het solidariteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan het Belgisch systeem van sociale bescherming.

De eerste, de tweede en de derde beklaagde gingen zelfs over tot daadwerkelijke economische uitbuiting van bepaalde van de zogenaamde "werkende vennoten" door deze te laten werken in arbeidsomstandigheden die strijdig zijn met de menselijke waardigheid.

De eerste en de derde beklaagde konden zich op deze wijze zelf tegoed doen aan een vrij luxueuze levensstijl en dit in schril contrast met de door hen ingeschakelde schijnzelfstandigen die in vele gevallen zeven dagen op zeven werden tewerkgesteld aan een schamel loon.

Met deze constructie deden zij tevens aan valse concurrentie ten aanzien van ondernemers die de reglementering wel respecteren.

De feiten werden door de eerste, de tweede en de derde beklaagde gepleegd in een professionele context en dus uit winstbejag.

Hiermee dient rekening te worden gehouden bij het bepalen van hun straf.

84. De eerste, de tweede, de derde en de vijfde beklaagde hebben zich bovendien ten onrechte verrijkt door het aanvragen van overbruggingsrechten en subsidies van de Vlaamse Overheid naar aanleiding van de coronapandemie, terwijl zij wisten dat niet voldaan was aan de voorwaarden om deze te ontvangen.

Gedurende ongeveer twee jaar was de Belgische, en bij uitbreiding de globale, samenleving onderhevig aan diverse inperkingen ingevolge de coronapandemie. Door de verschillende lockdowns leden verschillende bedrijven en kleine zelfstandigen grote verliezen. Teneinde deze periodes te overbruggen en deze ondernemingen te behoeden voor een nakend faillissement ingevolge deze als 'overmacht' te catalogeren coronapandemie, werden door de verschillende overheden financiële steunmechanismen in het leven geroepen gaande van een (op federaal niveau beslist) overbruggingsrecht in hoofde van zelfstandigen tot de mogelijkheid subsidies te ontvangen (op Vlaams niveau) wegens een aangetoonde omzetdaling, waarbij, voornamelijk om redenen van hoogdringendheid, deze overheden uitgingen van het vertrouwensbeginsel. Zij vertrouwden erop dat alleen steun zou worden aangevraagd door diegenen die er daadwerkelijk recht op hadden zodat deze na een eerste vluchtige, eerder preliminaire controle werd toegekend, aangezien een diepgaand onderzoek het proces dusdanig zou vertragen en de voormelde doelstelling bijgevolg alsnog zou worden gemist. De vaststelling dat de eerste, de tweede, de derde en de vijfde beklaagde van deze crisissituatie, die de overheden – en bij uitbreiding de werkende medeburgers – onmiskenbaar ontzettend veel heeft gekost, en het door de overheden in hen gestelde vertrouwen, misbruik hebben gemaakt door op basis van onjuiste informatie dergelijke financiële steun binnen te

halen, is ontzettend laakbaar en getuigt van een ontzettend asociale en egoïstische ingesteldheid in hunnen hoofde.

Dit gegeven vormt bovendien een kaakslag voor de talrijke ondernemingen die zichzelf tijdens de coronapandemie opnieuw hebben moeten uitvinden teneinde hun inkomsten verzekerd te zien zonder te moeten terugvallen op de steunmaatregelen, alsook voor die ondernemingen die mensen hebben moeten ontslaan, investeringen hebben moeten uitstellen, uitstaande projecten hebben moeten terugschroeven enz..

85. De vierde beklaagde maakte zich als mededader eveneens schuldig aan het wetens en willens verschaffen van onjuiste informatie met het oog op het ontvangen van subsidies vanwege de Vlaamse Overheid, alsook aan het aanvragen van overbruggingsrechten in hoofde van diverse personen, terwijl hij wist dat aan de voorwaarden daartoe niet was voldaan. Dat de vierde beklaagde deze feiten heeft gepleegd in zijn hoedanigheid van professioneel boekhouder is ontzettend laakbaar.

86. Teneinde ingevolge de toepassing van artikel 65 Strafwetboek de zwaarste straf te bepalen wordt onder meer rekening gehouden met de volgende principes:

- Bij samenloop van misdrijven die strafbaar zijn met een geldboete die zoveel maal wordt toegepast als er werknemers bij het misdrijf betrokken zijn, wordt de geldboete zoveel maal toegepast als het totaal aantal werknemers dat bij die misdrijven betrokken is. Deze regel kan alleen maar worden toegepast voor zover de onderscheiden feiten gelijkaardig zijn, met dezelfde misdrijfomschrijving, en alle strafbaar zijn gesteld door dezelfde wettelijke bepaling (zie o.a. Cass. 3 januari 2012, AR. P.10.1294.N; Cass. 8 april 2008 A.R. P.07.0631.N).

- Wanneer misdrijven met dezelfde maximum-gevangenisstraffen worden bestraft, is de hoogste maximumgeldboete beslissend voor het bepalen van de zwaarste straf. Zo een misdrijf strafbaar is gesteld met een geldboete die zoveel keer moet worden toegepast als er werknemers zijn ten aanzien van wie de overtreding werd begaan, wordt de maximumgeldboete voor dat misdrijf vastgesteld rekening houdend met het aantal in de tenlastelegging betrokken werknemers. (zie o.a. Cass. 8 november 2011, P.10.0399.N).

B.M.

87. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J en M, zoals heromschreven, zijn voor de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

Dit betreft de straf voor de misdrijven onder de tenlastelegging C zoals heromschreven, namelijk een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR, waarbij de geldboete dient te worden vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers dat werd weerhouden, met name één.

Uit de gevoegde strafinformatie blijkt dat de eerste beklaagde op 16 december 2015 reeds werd veroordeeld wegens inbreuken op het Sociaal Strafwetboek (niet of laattijdige DIMONA-melding en tewerkstelling van een illegaal, met name A.A., met de Pakistaanse nationaliteit). Toen reeds had één en ander betrekking op de uitbating van een nachtwinkel, die toen gelegen was aan de (...) en uitgebaat werd door H. BV. A.A. verklaarde toen 40 EUR per dag te verdienen voor het werken in de nachtwinkel. Hij mocht er ook gratis logeren. Volgens betrokkene kwam de eerste beklaagde toen alleen langs in de zaak om de kassagelden op te halen. In dit vonnis staat te lezen dat hij in 2013 reeds voor identieke inbreuken werd veroordeeld.

Ook op 3 oktober 2018 werd de eerste beklaagde reeds veroordeeld wegens identieke inbreuken. Toen had één en ander betrekking op de uitbating van de dagwinkel gelegen aan de (...), uitgebaat door A. BV. Op het tijdstip van de controle werd S.S., met de Indische nationaliteit, aangetroffen, die toen illegaal in België verbleef.

De rechtbank stelt zodoende vast dat de eerste beklaagde ondanks deze herhaalde politionele en justitiële interpellaties, verblind door winstbejag, persisteert in het plegen van criminele feiten. De eerste beklaagde kan op vandaag niet voorhouden dat hij niet op de hoogte zou zijn van het gegeven dat het business concept dat hij voor ogen heeft, geenszins strookt met de regelgeving. De reeds opgelegde straffen zijn blijkbaar niet van aard dat zij de eerste beklaagde tot gedragswijziging hebben kunnen aanzetten.

Alle voormelde elementen samengenomen, oordeelt de rechtbank dat alleen de hierna bepaalde gevangenisstraf, dewelke deels met de modaliteit van het gewoon uitstel wordt bekleed, van aard is het maatschappelijk evenwicht enigszins te herstellen in die zin dat de tijdelijke opsluiting van personen zoals de eerste beklaagde, in wiens hoofde een ontzettend asociale en egoïstische ingesteldheid bestaat, de maatschappelijke rust – minstens tijdelijk – kan doen terugkeren. De eerste beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen genieten.

Er wordt de eerste beklaagde tevens een verplichte geldboete opgelegd.

De eerste beklaagde wordt overeenkomstig artikel 433novies, §1 Strafwetboek tevens ontzet uit de rechten bepaald in artikel 31, 1ste lid Strafwetboek voor de hierna bepaalde termijn.

A. BV

88. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J en M, zoals heromschreven, zijn voor de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

Dit betreft de straf voor de misdrijven onder de tenlastelegging C. Rekening houdend met hetgeen bepaald is in artikel 41bis Strafwetboek betreft dit een geldboete van 3.000 euro (500 euro x aantal maanden minimum gevangenisstrafstraf 6 x 1 werknemer) tot 200.000 euro

(2.000 euro x aantal maanden maximum gevangenisstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximum geldboete).

De tweede beklaagde beschikt over een blanco strafregister.

De aandelen van de tweede beklaagde zijn op heden voor 90 % in handen van de derde beklaagde, die tevens de zaakvoerder is, en voor 10 % in handen van M.J..

De rechtbank gaat niet in op het in ondergeschikte orde gedane verzoek tot het toekennen van de gunst van de opschorting, daar zij oordeelt dat dergelijke gunst de tweede beklaagde onvoldoende bewust zou maken van de ernst van de door haar gepleegde feiten. Bovendien toont de tweede beklaagde niet aan in welke mate het uitspreken van een daadwerkelijke straf haar toekomst zou hypothekeren.

Alle voormelde elementen samengenomen, oordeelt de rechtbank dat de hierna bepaalde geldboete een passende bestraffing vormt, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen. De geldboete komt bovendien tegemoet aan de maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

B.R.

89. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen D, E, F zoals heromschreven (behoudens wat S.Z. betreft), I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft), L en N, zoals heromschreven, zijn voor de derde beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

Dit betreft de straf voor de misdrijven onder de tenlastelegging F zoals heromschreven, namelijk een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR, waarbij de geldboete dient te worden vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers dat werd weerhouden, met name één.

De derde beklaagde beschikt over een blanco strafregister.

De derde beklaagde is op heden nog steeds zaakvoerder van de tweede beklaagde, waarvan hij 90 % van de aandelen in handen heeft. De derde beklaagde is tevens nog steeds zaakvoerder van de vijfde beklaagde, waarvan hij 80 % van de aandelen in handen heeft. Bovendien blijkt dat de derde beklaagde op 15 september 2022 nog een nieuwe vennootschap heeft opgericht, opnieuw met de naam V. BV (KBO 0791.269.382), met maatschappelijke zetel te (...), en onder meer met als maatschappelijk doel *"het uitbaten van eetgelegenheden, dagwinkel en nachtwinkel"*. Op de zitting van 2 november 2022 verklaarde de derde beklaagde dat hij nog moet nadenken wat hij met deze vennootschap zal doen. Hij stelt verder te zullen doen met de twee nachtwinkels. Er zijn in totaal volgens hem 4 personen die werken in deze winkels, dit zijn allen zelfstandigen. Het gezin van de derde beklaagde woont nog steeds in het Verenigd Koninkrijk.

De in hoofde van de derde beklaagde hierboven reeds vastgestelde egoïstische en asociale ingesteldheid, alsook de vaststelling dat de bedrijfspsyche van de vennootschappen waarvan de derde beklaagde op heden nog steeds zaakvoerder is, is ingegeven door zuiver winstbejag ongeacht de economische uitbuiting en sociale inbreuken die daarmee gepaard gingen alsook de vaststelling dat de derde beklaagde op heden blijkbaar nog steeds werkt met het systeem van werkende vennoten, zorgen ervoor dat de rechtbank de kans op recidive in hoofde van de derde beklaagde torenhoog inschat.

Alle voormelde elementen samengenomen, oordeelt de rechtbank dat alleen de hierna bepaalde gevangenisstraf, die deels met de modaliteit van het gewoon uitstel wordt bekleed, van aard is het maatschappelijk evenwicht enigszins te herstellen in die zin dat de tijdelijke opsluiting van personen zoals de derde beklaagde, in wiens hoofde een ontzettend asociale en egoïstische ingesteldheid bestaat, de maatschappelijke rust – minstens tijdelijk – kan doen terugkeren. De derde beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen genieten.

Er wordt de derde beklaagde tevens een verplichte geldboete opgelegd.

De derde beklaagde wordt overeenkomstig artikel 433novies, §1 Strafwetboek tevens ontzet uit de rechten bepaald in artikel 31, 1ste lid Strafwetboek voor de hierna bepaalde termijn.

M.P.

90. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen I, J, K (behoudens wat een bedrag van 3.228,20 EUR betreft) en L, zijn voor de vierde beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

Dit betreft de straf voor de misdrijven onder de tenlasteleggingen J en L, namelijk een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 26 tot 100.000 EUR.

Behoudens twee veroordelingen wegens verkeersinbreuken beschikt de vierde beklaagde over een blanco strafrechtelijk verleden.

Alle voormelde elementen samengenomen, oordeelt de rechtbank dat de hierna bepaalde gevangenisstraf, die integraal met de modaliteit van het gewoon uitstel wordt bekleed, een passende bestraffing vormt, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen.

Er wordt de vierde beklaagde tevens een verplichte geldboete opgelegd, die eveneens deels met de modaliteit van het gewoon uitstel wordt bekleed. De vierde beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen genieten.

V. BV

91. De in hoofde van de vijfde beklaagde bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de

tenlastelegging L, zijn, rekening houdend met artikel 41bis Strafwetboek, strafbaar met een geldboete van 6.000 EUR tot 200.000 EUR.

De vijfde beklaagde beschikt over een blanco strafregister.

De aandelen van de vijfde beklaagde zijn op heden voor 80 % in handen van de derde beklaagde.

Alle voormelde elementen samengenomen, oordeelt de rechtbank dat de hierna bepaalde geldboete een passende bestraffing vormt, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen. De geldboete komt bovendien tegemoet aan de maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

92. De beklaagden moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 200 euro (met opdeciemen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 24 euro.

De beklaagden moeten ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 52,42 euro.

De teruggaveverplichting

93. Overeenkomstig artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933) wordt de teruggave van de ten onrechte betaalde sommen ambtshalve gelast door de rechtbank bij welke de vervolging aanhangig is gemaakt.

Zodoende beveelt de rechtbank de teruggave aan het V.G., tevens burgerlijke partij, van een bedrag begroot op 37.869,30 EUR door de tweede beklaagde, A. BV, en van een bedrag begroot op 20.803,99 EUR door de vijfde beklaagde, V. BV.

Bijzondere verbeurdverklaring

Algemeen

94. Bij het bepalen van het vermogensvoordeel in hoofde van de eerste, de tweede, de derde

en de vijfde beklaagde wordt onder meer rekening gehouden met de volgende principes:

- De rechter die oordeelt dat een verbeurd te verklaren vermogensvoordeel voortspruit uit misdrijven waaraan hij verschillende beklaagden schuldig verklaart, oordeelt onaantastbaar in welke mate hij dat vermogensvoordeel onder die beklaagden verdeelt. Hij dient dat vermogensvoordeel niet te verdelen in de mate dat het tot het vermogen van elke beklaagde is toegetreden, maar kan de verdeling steunen op de mate van de betrokkenheid van elke beklaagde bij deze misdrijven omdat die verdeling deel uitmaakt van de beslissing over de strafmaat, waarbij de rechter alle aan tegenspraak onderworpen feitelijke gegevens over de bewezen verklaarde misdrijven en de persoonlijkheid van de beklaagden mag betrekken. (Cass. (2e k.) AR P.17.0083.N, 13 maart 2018)

- Opdat de verbeurdverklaring van de in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen of van de in artikel 43bis, tweede lid, Strafwetboek bedoelde overeenstemmende geldwaarde daarvan kan worden uitgesproken tegen degene die als dader, mededader of medeplichtige wordt veroordeeld voor het misdrijf dat de vermogensvoordelen heeft voortgebracht, is niet vereist dat die vermogensvoordelen zijn eigendom zijn of in zijn vermogen zijn toegetreden, noch dat hij zich heeft verrijkt. Die verbeurdverklaring kan worden uitgesproken ongeacht het voordeel dat hij uit het misdrijf heeft gehaald of de bestemming die hij later aan de vermogensvoordelen heeft gegeven. (Cass. (2e k.) AR P.12.1744.N, 12 november 2013)

Vermogensvoordeel tenlasteleggingen A en B

95. Het openbaar ministerie vordert tevens om ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring uit te spreken overeenkomstig artikel 42, 3° van het Strafwetboek van de vermogensvoordelen/ontdoken socialezekerheidsbijdragen ingevolge de tenlasteleggingen A en B geraamd op een bedrag van 49.497,45 EUR en dit elk voor de helft, zijnde 24.748,72 EUR.

De raming van deze bedragen is gesteund op een berekening van de ontdoken socialezekerheidsbijdragen die werd gemaakt door de Sociale Inspectie (zie OK 1, Kaft 1, pagina 734 e.v.).

Deze vordering tot verbeurdverklaring werd door de eerste beklaagde niet betwist.

De rechtbank oordeelt dat het vermogensvoordeel ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B correct werd begroot.

Dit vermogensvoordeel dient naar het oordeel van deze rechtbank effectief te worden verbeurdverklaard en dit in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde elk voor de helft. Het zou immers maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat deze beklaagden enerzijds worden veroordeeld voor de tenlasteleggingen A en B, maar anderzijds in het bezit zouden worden gelaten van de ingevolge daarvan genoten wederrechtelijke vermogensvoordelen.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven werden verkregen kunnen niet (integraal) worden teruggevonden in het vermogen van deze beklaagden, zodat de rechtbank

de geldwaarde ervan moet ramen en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag (art. 43bis Sw.).

Vermogensvoordeel tenlasteleggingen I en K

96. Het openbaar ministerie vordert tevens om ten aanzien van de eerste, de tweede en de beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring uit te spreken overeenkomstig artikel 42, 3° van het Strafwetboek van de ten onrechte ontvangen overbruggingsrechten ingevolge de tenlasteleggingen I en K, dewelke als volgt worden begroot:
- in hoofde van de eerste beklaagde een bedrag van 6.564,55 EUR (4.842,30 EUR overbruggingsrechten in zijn hoofde + 1.722,25 EUR, zijnde 1/3de van de overbruggingsrechten in hoofde van U.M.);
- in hoofde van de tweede beklaagde een bedrag van 1.722,25 EUR (zijnde 1/3de van de overbruggingsrechten in hoofde van U.M.);
- in hoofde van de derde beklaagde een bedrag van 23.997,24 EUR (22.274,99 EUR overbruggingsrechten in zijn hoofde + 1.722,25 EUR, zijnde 1/3de van de overbruggingsrechten in hoofde van U.M.).

De raming van deze bedragen is gesteund op de overzichten bezorgd door X. (Kaft 1, OK 2, p. 322).

De rechtbank oordeelt dat het vermogensvoordeel ingevolge de bewezen verklaarde tenlastelegging I correct werd begroot. Wat de tenlastelegging K betreft, dient het vermogensvoordeel, gelet op de gedeeltelijke vrijspraak van de derde beklaagde voor deze tenlastelegging, met name voor een bedrag van 3.228,20, in hoofde van de derde beklaagde te worden verminderd met ditzelfde bedrag, hetgeen een saldo oplevert van 19.046,79 EUR.

Dit vermogensvoordeel dient naar het oordeel van deze rechtbank effectief te worden verbeurdverklaard en dit volgens de verdeling zoals hierboven aangegeven. Het zou immers maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de eerste, de tweede en de derde beklaagde enerzijds worden veroordeeld voor de tenlasteleggingen I en K, maar anderzijds in het bezit zouden worden gelaten van de ingevolge daarvan genoten wederrechtelijke vermogensvoordelen.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven werden verkregen kunnen niet (integraal) worden teruggevonden in het vermogen van deze beklaagden, zodat de rechtbank de geldwaarde ervan moet ramen en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag (art. 43bis Sw.).

Vermogensvoordeel tenlasteleggingen J en L

97. Het openbaar ministerie deed op de zitting van 2 november 2022 afstand van de vordering tot bijzondere verbeurdverklaring op grond van tenlasteleggingen J en L gelet op de teruggaveverplichting ingevolge artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933).

Echter bepaalt artikel 4 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933) dat de bijzondere verbeurdverklaring toepasselijk op de zaken bedoeld in artikel 42 van het Strafwetboek altijd wordt uitgesproken. Dit betreft zodoende een verplichte verbeurdverklaring waarvoor geen schriftelijke vordering nodig is.

De ten onrechte ontvangen coronapremies, ingevolge de tenlasteleggingen J en L, worden als volgt begroot:
- in hoofde van de eerste beklaagde een bedrag van 12.623,10 EUR (zijnde 1/3de van de coronapremies toegekend aan de tweede beklaagde);
- in hoofde van de tweede beklaagde een bedrag van 12.623,10 EUR (zijnde 1/3de van de coronapremies aan haar toegekend) aan coronapremies;
- in hoofde van de derde beklaagde een bedrag van 23.025,09 EUR (zijnde 1/3de van de coronapremies toegekend aan de tweede beklaagde + 1/2de van de coronapremies toegekend aan de vijfde beklaagde) aan coronapremies;
- in hoofde van de vijfde beklaagde een bedrag van 10.401,99 EUR (zijnde 1/2de van de coronapremies aan haar toegekend) aan coronapremies.

De raming van deze bedragen is gesteund op de overzichten bezorgd het V.G. (Kaft 1, OK 2, p. 322).

De rechtbank oordeelt dat de vermogensvoordelen ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen J en L correct werden begroot.

Deze vermogensvoordelen dienen naar het oordeel van deze rechtbank effectief te worden verbeurdverklaard en dit volgens de verdeling zoals hierboven aangegeven. Het zou immers maatschappelijk onaanvaardbaar zijn dat de eerste, de tweede, de derde en de vijfde beklaagde enerzijds worden veroordeeld voor de tenlasteleggingen J en L, maar anderzijds in het bezit zouden worden gelaten van de ingevolge daarvan genoten wederrechtelijke vermogensvoordelen.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven werden verkregen kunnen niet (integraal) worden teruggevonden in het vermogen van deze beklaagden, zodat de rechtbank de geldwaarde ervan moet ramen en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag (art. 43bis Sw.).

In beslag genomen gelden

98. Bij de huiszoeking in de woning van de eerste en de derde beklaagde werd een grote som cash geld aangetroffen. De eerste beklaagde verklaarde dat het bedrag van 17.500 EUR (deels aangetroffen in de printerlade en deels in een lade in de bureelruimte) vanuit de kassa van de winkel aan de (...) afkomstig was, zodat deze gelden zodoende omzet van de A. BV, de tweede beklaagde, betreffen. Deze gelden werden op rekening van het COIV gestort en dienen te worden toegerekend op het in hoofde van de tweede beklaagde verbeurd verklaarde bedrag. Het bedrag van 155 EUR dat deels werd aangetroffen in een portefeuille van de eerste beklaagde en deels ernaast, dient te worden toegerekend op het in hoofde van de eerste beklaagde verbeurd verklaarde bedrag.

Bij de huiszoeking in de vestiging van A. BV, de tweede beklaagde, gelegen aan de (...) werden in diverse metalen dozen en geldkoffers cash gelden aangetroffen voor een bedrag van 4.797,30 EUR. Deze gelden werden op rekening van het COIV gestort en dienen te worden toegerekend op het in hoofde van de tweede beklaagde verbeurd verklaarde bedrag.

Bij de huiszoeking in de vestiging van A. BV, de tweede beklaagde, gelegen aan de (...) werden diverse zakken met muntstukken alsook een wasmand met muntstukken aangetroffen voor een bedrag van 875,00 EUR. Deze gelden werden op rekening van het COIV gestort en dienen te worden toegerekend op het in hoofde van de tweede beklaagde verbeurd verklaarde bedrag.

Het saldo op de persoonlijke rekening van de derde beklaagde bij ING werd in beslag genomen op 22 maart 2021, dit betrof een bedrag van 176,79 EUR hetwelk werd overgeschreven op rekening van het COIV. Dit bedrag dient te worden toegerekend op het in hoofde van de derde beklaagde verbeurd verklaarde bedrag.

Het saldo op de vennootschapsrekening van de vijfde beklaagde bij ING werd in beslag genomen op 22 maart 2021, dit betrof een bedrag van 5.434,77 EUR hetwelk werd overgeschreven op rekening van het COIV. Dit bedrag dient te worden toegerekend op het in hoofde van de vijfde beklaagde verbeurd verklaarde bedrag.

Samengevat:

99. In hoofde van de eerste beklaagde wordt een bedrag van 43.936,37 EUR verbeurd verklaard waarvan 155,00 EUR werd gestort op rekening van het COIV. De verbeurdverklaring bij equivalent heeft zodoende betrekking op een bedrag van 43.781,37 EUR.

In hoofde van de tweede beklaagde wordt een bedrag van 39.094,07 EUR verbeurd verklaard waarvan 23.172,30 EUR werd gestort op rekening van het COIV. De verbeurdverklaring bij equivalent heeft zodoende betrekking op een bedrag van 15.971,77 EUR.

In hoofde van de derde beklaagde wordt een bedrag van 42.071,88 EUR verbeurd verklaard waarvan 176,79 EUR werd gestort op rekening van het COIV. De verbeurdverklaring bij equivalent heeft zodoende betrekking op een bedrag van 41.895,09 EUR.

In hoofde van de vijfde beklaagde wordt een bedrag van 10.401,99 EUR verbeurd verklaard waarvan 5.434,77 EUR werd gestort op rekening van het COIV. De verbeurdverklaring bij equivalent heeft zodoende betrekking op een bedrag van 4.967,22 EUR.

Krachtens artikel 43bis, 2de en 3de lid van het Strafwetboek wijst de rechtbank de lastens de eerste, de tweede, de derde en de vijfde beklaagde verbeurd verklaarde sommen ingevolge de tenlasteleggingen J en L, voor een totaal bedrag van 58.673,28 EUR, toe aan de burgerlijke partij het Vlaamse Gewest, nu de verbeurdverklaarde sommen het equivalent vormen van waarden in de plaats gesteld van zaken die toebehoren aan deze burgerlijke partij.

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De vordering van het V.G.

Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij en begrootte haar schade op 58.673,29 EUR, zijnde het totaal bedrag aan onterecht uitgekeerde subsidies.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig en ontvankelijk gelet op de bewezenverklaring van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen J en L.

De bewezen verklaarde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen J en L hebben bij deze burgerlijke partij schade veroorzaakt.

De rechtbank oordeelt dat deze burgerlijke partij haar materiële schade correct heeft begroot op basis van de voorgelegde stukken. Deze kan dan ook worden toegekend zoals gevorderd onder aftrek van de gelden die aan deze burgerlijke partij worden teruggegeven ingevolge de hierboven uitgesproken verplichting tot teruggave overeenkomstig artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933).

Overeenkomstig artikel 50 Strafwetboek zijn alle wegens een zelfde misdrijf veroordeelde personen hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding. Dit betekent dat de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk gehouden zijn tot een bedrag van 37.869,30 EUR en de derde en de vijfde beklaagde hoofdelijk gehouden zijn tot een bedrag van 20.803,99 EUR.

Hierop worden vergoedende intresten toegekend zoals hierna bepaald.

Hogerop heeft de rechtbank de verbeurd verklaarde sommen (58.673,28 EUR) toegewezen aan deze burgerlijke partij. In de mate dat deze toewijzing tot effectieve genoegdoening van deze burgerlijke partij leidt, dienen de uit hoofde daarvan betaalde sommen in mindering gebracht te worden van de op heden toegekend burgerlijke vordering.

Deze burgerlijke partij heeft tevens recht op een rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.750,00 EUR.

De vordering van B.A.

Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij tegen alle beklaagden en begrootte zijn schade op 18.798,60 EUR achterstallig loon en 2.500,00 EUR morele schade.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig en ontvankelijk in de mate zij werd gericht tegen de eerste en de tweede beklaagde gelet op de bewezenverklaring van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C (zoals heromschreven naar M) in hunnen hoofde.

De vordering van deze burgerlijke partij is onontvankelijk in de mate dat zij werd gericht tegen

de derde, de vierde en de vijfde beklaagde, daar zij niet worden veroordeeld wegens de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C.

De bewezen verklaarde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C (zoals heromschreven naar M) hebben bij deze burgerlijke partij schade veroorzaakt.

Overeenkomstig artikel 50 Strafwetboek zijn alle wegens een zelfde misdrijf veroordeelde personen hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding. De eerste en de tweede beklaagde zijn zodoende hoofdelijk gehouden tot schadevergoeding.

Morele schade komt niet voor exacte begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen. De burgerlijke partij werd het slachtoffer van economische uitbuiting en diende arbeid te presteren in strijd met de menselijke waardigheid. De rechtbank oordeelt dat de morele schadevergoeding zodoende redelijk werd begroot en kent deze dan ook toe zoals gevorderd.

De burgerlijke partij B.A. was tewerkgesteld bij de tweede beklaagde van 1 oktober 2018 tot 31 maart 2019, dit betreft zodoende 6 maanden. Hij werkte er 7 dagen op 7, gedurende 12 uren per dag. Hij ontving 1.200 EUR per maand ofwel 7.200 EUR voor 6 maanden. Door de burgerlijke partij werd een berekening gemaakt aan de hand van de PC201 (bediende in detailhandel) en komt zo tot een totaal bedrag van 25.989,60 EUR dat hij had moeten ontvangen overeenkomstig de loontabel. De berekening van het achterstallig loon van 18.798,60 EUR is naar het oordeel van deze rechtbank dan ook correct, zodat dit kan worden toegekend zoals gevorderd.

Hierop worden vergoedende intresten toegekend zoals hierna bepaald.

Deze burgerlijke partij vordert tevens een voorbehoud toe te kennen voor de mogelijke sociale, fiscale en arbeidsrechtelijke gevolgen die ten zijne laste zouden kunnen vallen ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B. De rechtbank kent dit voorbehoud toe.

Deze burgerlijke partij heeft tevens recht op een rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 EUR.

<u>De vordering van U.M.</u>

Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij tegen de eerste, de tweede en de derde beklaagde en begrootte zijn schade op 26.985,60 EUR achterstallig loon, 100 EUR wegens administratiekosten en kosten achternageloop en 3.000,00 EUR morele schade.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig en ontvankelijk gelet op de bewezenverklaring van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C (zoals heromschreven) in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde en van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen D, E en F (zoals heromschreven) in hoofde van de derde beklaagde.

De bewezen verklaarde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C (zoals heromschreven), D, E en F (zoals heromschreven) hebben bij deze burgerlijke partij schade veroorzaakt.

Overeenkomstig artikel 50 Strafwetboek zijn alle wegens een zelfde misdrijf veroordeelde personen hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding. De rechtbank stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C (zoals heromschreven), D, E en F (zoals heromschreven) met betrekking tot deze burgerlijke partij telkens dezelfde incriminatieperiode behelzen zodat de eerste, de tweede en de derde beklaagde zodoende hoofdelijk gehouden zijn tot schadevergoeding.

Morele schade komt niet voor exacte begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen. De burgerlijke partij werd het slachtoffer van economische uitbuiting en diende arbeid te presteren in strijd met de menselijke waardigheid. In zijn geval werd ook nog eens misbruik gemaakt van de kwetsbare positie waarin hij zat gelet op zijn precaire sociale en administratieve toestand. De rechtbank oordeelt dat de morele schadevergoeding zodoende redelijk werd begroot en kent deze dan ook toe zoals gevorderd.

De vordering wegens administratiekosten en kosten achternageloop werd naar het oordeel van de rechtbank billijk begroot en kan dan ook worden toegekend zoals gevorderd.

De burgerlijke partij U.M. was tewerkgesteld bij de tweede beklaagde van 4 februari 2020 tot 13 oktober 2020, dit betreft zodoende bijna 9 maanden. Hij werkte er 7 dagen op 7, gedurende 12 uren per dag. Hij ontving 1.000 EUR per maand, 9.000 EUR voor 9 maanden. Door de burgerlijke partij werd een berekening gemaakt aan de hand van de PC201 (bediende in detailhandel) en komt zo tot een totaal bedrag van 35.985,60 EUR dat hij had moeten ontvangen overeenkomstig de loontabel. De berekening van het achterstallig loon van 26.985,60 EUR is naar het oordeel van deze rechtbank dan ook correct, zodat dit kan worden toegekend zoals gevorderd.

Hierop worden vergoedende intresten toegekend zoals hierna bepaald.

Deze burgerlijke partij verzoekt tevens om de toewijzing van de lastens de eerste, de tweede en de derde beklaagde verbeurd verklaarde sommen. Aangezien deze verbeurd verklaarde sommen niet rechtstreeks toebehoren aan deze burgerlijke partij en ook geen goederen en waarden vormen die in de plaats gesteld zijn van zaken die toebehoren aan deze burgerlijke partij of omdat zij het equivalent vormen van zulke zaken (overeenkomstig artikel 43bis, 3de lid Strafwetboek), gaat de rechtbank hier niet op in.

Deze burgerlijke partij vordert tevens een voorbehoud toe te kennen voor de mogelijke sociale, fiscale en arbeidsrechtelijke gevolgen die ten zijne laste zouden kunnen vallen ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, D en E. De rechtbank kent dit voorbehoud toe.

Deze burgerlijke partij heeft tevens recht op een rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 EUR.

Overige burgerlijke belangen

Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de overige burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 162bis 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 101, 103, 181, 235 van het Sociaal Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 4 oktober 1867
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 25, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 43, 43bis, 44, 45, 389 §1 lid 1, 433 quinquies §1, 3°, 2 en 4, §4, 433 septies 2°, 433 novies §§1 en 5 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;
art.1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;
art. 1022 Gerechtelijk Wetboek;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van **B.M.**, **A. BV**, **B.R.**, **M.P.**, **V. BV**,

Voorafgaand

Verbetert de dagvaarding als volgt:

"( )
...

De derde, als aangestelde of lasthebber van de tweede gedaagde, met name als zaakvoerder ***sedert 1 april 2019 van de tweede gedaagde en als aangestelde of lasthebber van de vijfde gedaagde, met name als zaakvoerder***

(...)

de eerste, de tweede,
B oplichting in het sociaal strafrecht
(...)

te Gent in de periode van 1 februari 2017 tot en met ***20 oktober*** 2020

(...)

de derde,
E oplichting in het sociaal strafrecht
(...)

te Gent in de periode van 1 juli 2019 tot en met ***20 oktober*** 2020

(...)"

Heromschrijft de tenlasteleggingen C en F en voegt de tenlasteleggingen M en N toe als volgt:

"bij samenhang
de eerste, de tweede,
C mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te Gent in de periode van 1 februari 2017 tot en met 13 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M . van 4/02/2020 tot 13/10/2020

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

bij samenhang
de derde,
F mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

te Gent in de periode van 1 juli 2019 tot en met 13 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:
S.Z. van 1/07/2019 tot 31/01/2020
U.M. van 4/02/2020 tot 13/10/2020

strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4, 433 septies 2° en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 €;
de boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

bij samenhang
de eerste en de tweede
M. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten,

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

te Gent in de periode van 1 februari 2017 tot en met 20 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes
Namelijk
B.A. van 1/10/2018 tot 31/03/2019
H.H. van 1/02/2018 tot 28/02/2018
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020
M.W. van 1/02/2017 tot 31/03/2017
S.M. van 1/02/2018 tot 9/02/2018
Z.W. van 6/04/2017 tot 17/05/2018

Strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4 en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een gevangenisstraf

van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €;
De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)"

bij samenhang
de derde
N. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten,

Het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

te Gent in de periode van 1 juli 2019 tot en met 20 oktober 2020

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: een
Namelijk
K.R. van 1/02/2020 tot 20/10/2020

Strafbaar door art. 389 § 1 lid 1, 433 quinquies §§ 1. 3°, 2 en 4 en 433 novies §§ 1 en 5 Sw met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €;
De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)"

Op strafgebied

Ten aanzien van **B**.M., eerste beklaagde

Spreekt **B**.M. voor de tenlastelegging C wat S.Z. betreft (zoals heromschreven) vrij.

Veroordeelt **B**.M. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B (zoals verbeterd), C behoudens wat S.Z. betreft (zoals heromschreven), I, J en M (zoals heromschreven):

tot een **gevangenisstraf** van **18 maanden** en tot een **geldboete** van **40.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van 5.000,00 EUR x 1 slachtoffer, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **gevangenisstraf** voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **9 maanden.**

Beveelt overeenkomstig artikel 42, 43 en 43bis strafwetboek, de **bijzondere verbeurdverklaring** van **43.936,37 EUR** waarvan 155,00 EUR gestort d.d. 20 oktober 2020 op rekening van het COIV, ING Bank rekeningnummer (...) (stuk 504, OK1

strafdossier) zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met **toewijzing** van een bedrag van **12.623,10 EUR** aan de burgerlijke partij het V.G. op grond van artikel 43bis, 2de en 3de lid van het Strafwetboek.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt B.M. voor een termijn van **5 jaar ontzet** uit de volgende **rechten**:

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Veroordeelt B.M. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR

- hoofdelijk met medeveroordeelden B.R. tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 31,50 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

<u>Ten aanzien van **A. BV**, tweede beklaagde</u>

Spreekt A. BV voor de tenlastelegging C wat S.Z. betreft (zoals heromschreven) vrij.

Veroordeelt A. BV voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B (zoals verbeterd), C behoudens wat S.Z. betreft (zoals heromschreven), I, J en M (zoals heromschreven):

tot een **geldboete** van **384.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van 48.000,00 EUR x 1 slachtoffer, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt in hoofde van A. BV de **teruggave** ingevolge artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933) van een bedrag van **37.869,30 EUR** aan het V.G..

Beveelt overeenkomstig artikel 42, 43 en 43bis strafwetboek, de **bijzondere verbeurdverklaring** van **39.094,07 EUR** waarvan 23.172,30 EUR gestort d.d. 20 oktober 2020 op rekening van het COIV, ING Bank rekeningnummer (...) (17.500,00 EUR stuk 504, OK1; 4.797,30 EUR stukken 507 en 508, OK1; 875 EUR stukken 513 – 520, OK 1) stukken 504-520 strafdossier) zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met **toewijzing** van een bedrag van **12.623,10 EUR** aan de burgerlijke partij het V.G. op grond van artikel 43bis, 2de en 3de lid van het Strafwetboek.

Veroordeelt A. BV tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR

- tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 31,50 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

<u>Ten aanzien van B.R., derde beklaagde</u>

Spreekt B.R. voor de tenlasteleggingen F voor wat S.Z. betreft (zoals heromschreven), G, H en K voor een bedrag van 3.228,20 EUR, vrij.

Veroordeelt B.R. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen D, E (zoals verbeterd), F behoudens wat S.Z. betreft (zoals heromschreven), I, J, K behoudens een bedrag van 3.228,20 EUR, L en N (zoals heromschreven):

tot een **gevangenisstraf** van **1 jaar** en tot een **geldboete** van **12.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van 1.500,00 EUR x 1 slachtoffer, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **gevangenisstraf** voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **6 maanden**.

Beveelt overeenkomstig artikel 42, 43 en 43bis strafwetboek, de **bijzondere verbeurdverklaring** van **42.071,88 EUR** waarvan 176,79 EUR gestort op rekening van het COIV,

ING Bank rekeningnummer (...) (stuk 338bis strafdossier) zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met **toewijzing** van een bedrag van **23.025,09 EUR** aan de burgerlijke partij het V.G. op grond van artikel 43bis, 2de en 3de lid van het Strafwetboek.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt B.R. voor een termijn van **5 jaar ontzet** uit de volgende **rechten**:

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Veroordeelt B.R. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 31,50 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

<u>Ten aanzien van **M.P.**, vierde beklaagde</u>

Spreekt M.P. voor de tenlastelegging K voor een bedrag van 3.228,20 EUR vrij.

Veroordeelt M.P. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen I, J, K behoudens een bedrag van 3.228,20 EUR en L:

tot een **gevangenisstraf** van **1 jaar** en tot een **geldboete** van **4.000,00 EUR**, zijnde **500,00 EUR** verhoogd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **gevangenisstraf** voor een termijn van 5 jaar en wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **2.000,00 EUR**, zijnde 250,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen.

Veroordeelt M.P. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 30,50 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **V. BV**, vijfde beklaagde

Spreekt V. BV voor de tenlasteleggingen G en H vrij.

Veroordeelt V. BV voor de tenlastelegging L:

tot een **geldboete** van **48.000,00 EUR**, zijnde **6.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdeciemen.

Beveelt overeenkomstig artikel 42, 43 en 43bis strafwetboek, de **bijzondere verbeurdverklaring** van **10.401,99 EUR** waarvan 5.434,77 EUR gestort op rekening van het COIV, ING Bank rekeningnummer (...) (stuk 338bis strafdossier) zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, met **toewijzing** van een bedrag van **10.401,99 EUR** aan de burgerlijke partij het V.G. op grond van artikel 43bis, 2de en 3de lid van het Strafwetboek.

Beveelt in hoofde van V. BV de **teruggave** ingevolge artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (*B.S.* 1 juni 1933) van een bedrag van **20.803,99 EUR** aan het V.G..

Veroordeelt V. BV tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 31,50 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Overtuigingsstukken

Beveelt de **overmaking** aan het **openbaar ministerie** om te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent onder de nrs. **202101070, 202003675, 202007564, BAEB1018, 202101784, 202100083, 202100084, 202101437, 202100077 en 202100078.**

Op burgerlijk gebied

Ten aanzien van het V.G. burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij het V.G. ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **37.869,30 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf:
- 11 april 2020 op een bedrag van 4.000,00 EUR
- 27 april 2020 op een bedrag van 1.920,00 EUR
- 19 mei 2020 op een bedrag van 2.880,00 EUR
- 11 juni 2020 op een bedrag van 3.840,00 EUR
- 28 december 2020 op een bedrag van 11.250,00 EUR
- 10 maart 2021 op een bedrag van 7.500 EUR
- 20 maart 2021 op een bedrag van 5.430,01 EUR
- 9 mei 2021 op een bedrag van 1.049,29 EUR

tot vandaag en met moratoire intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de derde en de vijfde beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **20.803,99 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf:
- 29 juli 2020 op een bedrag van 6.000,00 EUR
- 6 augustus 2020 op een bedrag van 4.000,00 EUR
- 2 december 2020 op een bedrag van 3.303,99 EUR
- 18 maart 2021 op een bedrag van 7.500,00 EUR

tot vandaag en met moratoire intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Zegt voor recht dat de aan de burgerlijke partij het V.G. in toepassing van artikel 43bis, 3e lid Sw. toegewezen en betaalde sommen in mindering moeten worden gebracht van

de toegekende burgerlijke vordering.

Zegt voor recht dat de aan de burgerlijke partij het V.G. in toepassing van artikel 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen (B.S. 1 juni 1933) teruggegeven gelden in mindering moeten worden gebracht van de toegekende burgerlijke vordering.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde en de vijfde beklaagde hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op **3.750,00 EUR**, en de kosten.

Ten aanzien van **B.A.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij B.A. onontvankelijk voor zover gericht tegen de derde, de vierde en de vijfde beklaagde.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij B.A. voor het overige ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **21.289,60 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 oktober 2018 tot vandaag en met moratoire intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Kent een voorbehoud toe voor de mogelijke sociale, fiscale en arbeidsrechtelijke gevolgen die ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B schade zouden kunnen berokkenen aan B.A..

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **3.000,00 EUR**, en de kosten.

Ten aanzien van **U.M.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij U.M. ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **30.085,60 EUR**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 9 juni 2020 tot vandaag en met moratoire intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Kent een voorbehoud toe voor de mogelijke sociale, fiscale en arbeidsrechtelijke gevolgen die ingevolge de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, D en E schade zouden kunnen berokkenen aan U.M..
Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **3.000,00 EUR**, en de kosten.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G29:
- V.K., rechter
- D.L., rechter
- V.J., rechter
en uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 december 2022 door de voorzitter,
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffierD.M..